

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.

ΤΟΜΟΣ Η'.

ΕΤΟΣ 1814

ΤΕΥΧΟΣ 3-6

1-15 Ιουλίου 1907

ΑΘΗΝΗΙ

Όδ. Ευριπίδου-Σουκράτους?

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Περιοδικόν - Σύγγραμμα Δεκαπενθήμερον Έγκυκλοπαιδικόν

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έσωτερικού όρ... 16

Έξωτερικού όρ... 20

ΕΚ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Πατήρ τής Α.Υ. Πριγκιπίσσης Σοφίας

(Εύχαρίστως δημοσιούμεν, ως διδακτικώτατον δημοσίωμα καί παραστατικόν τής αξίας του άιμνήστου αυτοκράτορος Φρειδερίκου μέρη εκ των γραφόντων περι Αύτου υπό του διασημου Γερμανού καθηγητου Έρμαν Σούλτζ.).

Ηρωική και βασιλική ύπαρξις άπολεσθείσα κατά την άνθούσαν άκμήν, έν φοβερώ καί τραγικώ τέλει, εκ του κατακορύφου τής εύτυχίας, εκ τής λάμπειως τής δόξης, εκ τής υπερβαλλούσης δυνάμεως κατενεχθείσα εις την βαθύτατην νύκτα τής οδύνης πρό των οφθαλμών ήμων οθεσθείσα ως λαμπρόν μετέωρον όπερ εκφλεγομένον εις τό σκότος βυθίζεται.

Από τής πολυθρόνου μεγάλης πόλεως του Βερολίνου μέχρι των άπωτάτων καλυθών επί των Βαταρικών άλπεων καί τής άκτής τής Γερμανικής θαλάσσης, πανταχού όπου άνθρωπίνη μόρφωσις υπάρχει άνευ όριών γλώσσης, θρησκείας

γένους, πάντες έθρόνυσαν την άπώλειαν Αύτου. Όποια βαθώς συγκινούσα ήμās εικόν βίου όστις μέχρι του μέσου περιλάμπεται υπό του ήλιου τής εύτυχίας, υπό τής μαρμαρυγής τής δόξης, ως ό βίος όλίγων εύδαιμόνων, εις τό πόν έδωρόθη, τό πόν φαίνεται αύτοις έθιγκτόν - καί του όποιου όμως τό πρόωρον τέλος τόσον πολυώδυνον έγένετο ως εκείνων ους τό Θεϊον εις σκληροτάτας επί τής γής δοκιμασίας υποβάλλει. Προσωπικότης ήτις έν τοις έπιγενεστέροις ως γενναία πάσχοντος ύπαρξις θα έπιζήση. Μορφή ήν έκαίτος μόνον μετά του άνεφέλου μειδιάματος τής έσωτερικ-

κής αγαθότητος καί θερμής καί κεχαρισμένης εύτυχίας ήδύνατο να σκεθθή.

Ήρωικόν παράστημα ως τό των τέκνων των βασιλέων των αρχαίων Γερμ. χρόνων - κατακτητής των καρδιών πάντων όπουδήποτε ό ενεργός Του βίος Αύτον ήγε

Διαμένων ως ξένος έν τοις εύπλιουσ βασιλείαις του Νότου, ή μετά των ήγεμόνων τής Εύρώπης αναστρεφόμενος, πάντοτε προσείλκυε τά βλέμματα των λαών, άληθισμόντος δε μένει έν τή μνήμη, ως μεταξύ των βασιλέων προσεάρχων, ως πράγματι δικαίος βασιλεύς έλέφ Θεού καί ύπ' αύτου του Θεού κεκοσμημένος διά μεγαλείου καί ισχύος. Καί ή μετά των μαχητών του Γερμ. λαού των κινδύνων καί των στερήσεων μετείχεν, ή τας στρατιάς

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

τής περιχαροής έν τοις όπλοις Γερμ. νεότητος έν άσκήσειν έπεθεώρει ή έν σεμναίς τε-

τοιαύτην δύναμιν εις τὸ πλοῖον, ὥστε ἤρξατο τοῦτο νὰ τρέχη, μετὰ ταχύτητος τριῶν λευγῶν καθ' ὥραν. Τότε ἄπκντες οἱ θεαταὶ ἀνεξαρτέτως ἐπεδόθησαν εἰς βροντώδεις ἐπευρημίας.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὰς ἐπιτυχεῖς δοκιμὰς, αἱ ἐφημερίδες τῆς Νέας Ὑόρκης ἀνήγγελλον, ὅτι τὸ «Κλερμόν» θὰ ἐκτελεθῇ τακτικὸς πλόος μεταξὺ Νέας Ὑόρκης καὶ Ἀλβανίας (Albany).

Τὸ πρῶτον ταξείδιον ὑπέρξε πλήρες ἀστείου συμβεβηκότων. Ἄπκντες οἱ πορτεῖς οἵτινες κωτόκουν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, βλέποντες νὰ προχωρῇ κατὰ τὴν νύκτα τεραστία μηχανή, ἥς τις ἢ καπνοδόχος ἐξήρעה ἐν τῷ ἀέρι πῦρ καὶ καπνόν, κωτεποθήθησαν ὑπὸ ἀνεξηγήτου τρόμου. Τινὲς μὲν ἐκρύπτοντο ἀποφεύγοντες οὕτω τὴν ἐκπληκτικὴν ἐμφάνησιν αὐτῆς, ἥτις προῦχεται μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος, ἄλλοι δὲ ἐγρονυπέτουν καὶ ἐδέοντο τοῦ Θεοῦ ἐγκαρδίως. Ἐν τούτοις ἡ μηχανὴ ἐξηκολούθει τὴν πορείαν τῆς καὶ μετὰ 22 ὥρας ἐφθασεν εἰς Ἀλβανίαν.

Περὰ τὰς συναγεῖς καὶ ἀδικαίετους δημοσιεύσεις τῶν ἐφημερίδων, ὅτι τὸ ἀτμόπλοιον τοῦτο ἐδέχεται ἐπιβάτας οὐδεὶς παρουσιάσθη τοιαύτη ἦτο ἡ δεισιδαιμονία!

Κατὰ τὸν δευτέρου πλοῦν εἰς καὶ μόνος, καὶ οὗτος ἦτο Γάλλος ὀνομαζόμενος Ἄνδριέ, ὅστις προσήλθεν ὡς ἐπιβάτης. Εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πλοίαρχου καὶ τὸν ἐρωτᾷ περὶ τοῦ καύλου τοῦ πλοῦ.— Ἐξ δολλάρια ἀπεκρίθη ὁ Φούλτων. Ὁ ξένος τότε μετρᾷ ἐξ δολλάρια (30 φράγκα περίπου) καὶ τὰ ἐγγειρίζει εἰς τὸν Φούλτων, ὅστις ὅλως ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, μετὰ προσοχῆς παρατήρει, ἀφηρημένος ὑπὸ τῶν σκέψεών του, τὰ εἰς τὴν χεῖρα του εὐρισκόμενα χρήματα. Ὁ ἐπιβάτης ἐκπλαγείς φοβεῖται μὴ διέπραξε λάθος τι καὶ ἐρωτᾷ: Τόσον νομίζω δὲν μοὶ εἴπατε διὰ καύλου; Εἰς τοὺς λόγους τούτους, ἡ Φούλτων στρέφει τὴν κεφαλὴν καὶ οὕτω ἀρίνει νὰ γίνῃ κωταρανεὲς δάκρυ βέον εἰς τὴν πωρειάν του.— Συγγνώμην, λέγει διὰ φωνῆς ἠλωιωμένης, διότι συνεκινήθη ὑπὸ τῶν ἐξ τούτων δολλαρίων, ἅτινα εἰναι τὸ πρῶτον κέρδος, ἕπερ νῦν μόλις λαμβάνω μετὰ πολυετείς κόπους. Εἶτα λαμβάνων τὰς χεῖρας τοῦ ἐπιβάτου— Ἐπεθύμουν νὰ ἐορτάσω τὴν μνήμην τῆς στιγμῆς ταύτης, κωρακκλῶν ὕμνος, ὅπως φιλικῶς συμπῶμεν φιάλην οἴνου, ἀλλὰ εἶμαι παλὺ πτωχός, ὅπως δυνήθω νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν μου ταύτην. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ δυνήθω νὰ πράξω κωλείτερον τι προσεχῶς, ὅτε θὰ συναντηθῶμεν. Πωραγματικῶς συναντήθησαν μετὰ 4 ἔτη καὶ ὁ Φούλτων ἐξεπλήρωσε τελείως τὴν ὑπόσχεσίν του.

Τέλος μετὰ τεσσαρακονταετείς μόχθους ὁ Φούλτων ἔσχεν ὡς ἀνταμοιβὴν τὴν κοινὴν ἐκτίμησιν, ἥτις ἐπῆλθε μετὰ τὴν τελείαν κωτανόησιν τῶν ἐπιτυχιῶν του, κωτέστη δ' ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τὸ ἀντικειμενον τῆς ἐκτιμῆσεως καὶ θαυμασμοῦ.

Κωτεσκεύαζεν ἄπειρα ἀτμόπλοια, ἅτινα ὑπέρξαν ἡ πηγὴ ἀπείρου πλοῦτος διὰ τὰς Ἠνωμένους Πολιτείας κωθὼς καὶ διὰ τὸν ἐκυτόν του.

Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτείαὶ κωίτοι εἰσὶν ὀλιγώτερον κωτωκημέναι τῆς Εὐρώπης, εἰναι ὅμως μόναι ἔσαι πρὸς αὐτὴν, αἱ δὲ συγκοινωνίαὶ δυσκόλως ἐνηργουῦντο μετὰ τῶν διαφόρων πλόσεων τοῦ ἀπείρου τούτου Κράτους. Ἐν τούτοις διὰ τῆς ἀτμοπλοικῆς κωταφορῆς ἐπιβιχτῶν καὶ ἐμπωρευματίων συνετελέσθη μεγάλως ἡ πρόοδος καὶ αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Ἐὰν ἡ Ἀμερικὴ ὀφείλει πολλὰ εἰς τὸν Φούλτων, ἡ Εὐρώπη δὲν τῷ ὀφείλει ἐλάσσω, διότι ἡ ἐφεύρεσις τῶν ἀτμοπλοίων σημαντικῶς ἠξήσθη τὸ ἐμπόριόν τῆς.

Λέγεται ὅτι ὁ Ναπολέων πληροφορηθείς, δεσμώτης ὢν ἐν Ἀγίᾳ Ἐλένῃ, τὴν ἐφεύρεσιν ταύτην, ἀνέκραξε κωτακρῶμενος τὴν τύχην.— Ἐὰν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου ἐφευρίσκατο, θὰ ἐκωρίευσον τὸν κόσμον ἄπκντα!

Ὁ Φούλτων ἀπέθανε κατὰ τὸ 1815, ὁ δὲ θάνατός του διὰ τὴν κωτρίδα του ὑπέρξε γενικὸν πένθος. Οὐδέποτε ἀπλοῦ πολίτου ὁ θάνατος ἐλύπησε τόσον τὰς Ἠνωμένους Πολιτείας.

Ὡς γνωστόν, ἄπκντες οἱ μεγάλοι ἄνδρες, ὅπως φησάσωσιν εἰς τὸν σκοπὸν των, φοβερῶς ἐδοκιμάσθησαν. Τοῦτο ἀκριβῶς ἐγένετο κωίτικ νὰ λεχθῇ, ὅτι μεγαλοφυῖα εἰναι συχνάκις ἡ ἐπιμονή. Πῆς ὅστις ἔχει κωλήν τινα ἰδέαν, ἀλλὰ τὴν ὀποῖαν ἐγκωτακλείπει εἰς τὸ τυχόν πρῶσκωμμα, οὐδὲν δύναται νὰ δημιουργήσῃ. Προσκαθήσωμεν λοιπὸν νὰ ἀποκωτήσωμεν ἐπιμονὴν καὶ ἐμμονὴν, ὅπως ἐπιτυγχάνωμεν ἐν πωντὶ πράγματι.

Ν. Π.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΡΡΑΒΩΝΩΝ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ

Πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἀγνωστῶν θὰ ἐπιθυμῶσι βεβχίως νὰ μάθωσι τὴν κωταγωγὴν τῆς μνηστῆς τοῦ πριγκηπος Γεωργίου, πριγκηπίσσης Μαρίας Βοναπάρτου. ὢν οἱ ἀραβῶνες, ὡς γνωστόν, ἐτελέσθησαν ἐσχάτως ἐν Πωρισίαις.

Ο ΠΡΙΓΚΗ ΒΙΚΤΩΡ
Ἡγέτης τοῦ οἴκου Βοναπάρτου

Σπευδόμεν νὰ εὐχαριστήσωμεν αὐτούς, κωραθέτοντες ὡδε τὰς σχετικὰς πληροφορίας μετὰ τῆς εἰκόνας τοῦ ἡγέτου τοῦ ἐν λόγῳ οἴκου.

Ὁ οἶκος Βοναπάρτου κωίρειται κυρίως εἰς δύο κλάδους: εἰς τὸν Νεώτερον καὶ τὸν Πρωσβύτερον.

1. Ὁ νεώτερος κλάδος ἀκωρτίζει τὸν κωτοκρατορικὸν οἶκον τῆς Γαλλίας καὶ συνδεσται μετὰ τοῦ βασιλείως τῆς Βωστραλλίας Ἰερωνύμου, τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ τοῦ Ναπολέοντος Α'. Νῦν ὁ κλάδος οὗτος ἀριθμεῖ τρία μόνον μέλη: Τὸν πριγκηπα Βικτωρα, τὸν καὶ πρωσβύτερον, κωνηθέντα τῆ 18 Ἰουλίου 1862, τὸν πριγκηπα Λουδοβικον, κωνηθέντα τῆ 16 Ἰουλίου 1864, καὶ τὴν πριγκηπίσσαν Ἀστυσίαν, κωνηθείσαν τῆ 20 Δεκεμβρίου 1866 καὶ ἥτις ἐγένετο Ἰταλὶς πριγκηπίσσα, κωζευθεῖσα τῆ 11 Δεκεμβρίου 1888 τὸν πριγκηπα Ἀμεδαίου, δωδικ τῆς Ἀστυίας.

Εἰς τὸν κλάδον τοῦτον ἀνήκει ἡ πριγκηπίσσα Κλωτίλδη, τὸ γένος πριγκηπίσσα τῆς Σαβῆας, μήτηρ τῶν προκωυμένων καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐγενεία, κῆρη Ναπολέοντος τοῦ Τρίτου.

2. Ὁ πρωσβύτερος κλάδος ἔχει ἐπὶ κωραλλῆστὸν πριγκηπα Λουκιανόν, δεῦτερον ἀδελφόν του Ναπολέοντος Α'. Ἡ ἀντιδρασίς του Λουκιανὸς κωις θελήσσει τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀδελφοῦ, ἀπεκώκρυνεν αὐτόν ἐκ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας καὶ μόλις τῷ 1815 ἐπέτρεψεν ὁ Ναπολέων νὰ ἐκπνέλθῃ εἰς αὐτὴν.

Ὁ δὲ Ναπολέων ὁ 1' ἀκωγνώρισε τὸν πριγκηπικὸν τίτλον τοῦ ἐκκδελφου αὐτοῦ, τοῦ ἀνηκοντος εἰς τὸν πρωσβύτερον τοῦτον κλάδον.

Ὁ πριγκηψ Λουκιανὸς ἔσχεν ἐκ τῶν δύο κῶ τοῦ γάμου πολλοὺς ἀπογόνους, ἥτοι ἐξ θυγα-

τέρκας καὶ τέσσαρας υἱούς. Ἐκ δὲ τῶν τεσσάρων πριγκηπῶν, εἰς μόνον, ὁ πριγκηψ Πέτρος ἔσχεν ἀρρενας ἀπογόνους, οἵτινες ἀκωρτίζουσι τὸ γε νῦν ἔχον τὸν πρωσβύτερον κλάδον τῶν Βοναπαρτῶν.

Ὁ πριγκηψ οὗτος Πέτρος, ὅστις ἦτο τὸ ἔδωμον τέκνον τοῦ πριγκηπος Λουκιανου, ἀδελφου τοῦ Ναπολέοντος Α' ἔζησε βίον πλήρη δράσεως καὶ περιπετειῶν. Κωνηθείς τῆ 11 Ὀκτωβρίου 1815, ὑπέρξε κατὰ κωιδοχὴν ἐκωμωτικῶς ἐν Κωλομβία τῷ 1832, εἶτα δὲ κωγματάρχης τῆς Φάλαγγος τῶν ξένων ἐν Γαλλίᾳ, ὕπερ καὶ τῷ ἀπέδωκε τὴν γαλλικὴν ὕπκωσότητα. Ἐκλεγείς δὲ ἀντιπρωσβυτος τοῦ λαοῦ τῷ 1848 καὶ 1849, ἐκίχθε ρόλον πολιτικὸν καὶ δὲν ὑπέρξεν εὖνος τοῖς σχεδίοις τοῦ ἐκκδελφου του, ὅστις ἐμειλεν ἀργότερον νὰ γίνῃ Ναπολέων Γ'. Ἐν τούτοις κωίμειν ἐν Γαλλίᾳ καὶ κωνεζεύθη τὴν 22 Μαρτίου 1852 τὴν ἐκγονὴν ἐνός κωιλωμάτου, οἵτινος τὸ ὄνομα κωίρει κωικῶς φήμης καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὴν Ἰουστίναν Ἐλεονόραν Ρουσσίνου, κωνηθείσαν ἐν Πωρισίαις, τῆ 1 Ἰουλίου 1832 καὶ ἀποκωνοῦσαν τῆ 13 Ὀκτωβρίου 1905.

Ἐκ τοῦ γάμου τούτου κωηλθεν ὁ κωτήρ τῆς πριγκηπίσσης Μαρίας, ὁ πριγκηψ Ρολάνδος Βοναπάρτης, κωνηθείς τῆ 19 Μαΐου 1858 καὶ ὅστις ἐδρῆσεν ἐν τῷ βίῳ του πάνυ ἐκωξίως. Ἡ δρῆσις αὐτοῦ ὡς κωμηκῶς τὸ ἀπέδωκε μεγάλην κωμοτικὴν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ, αἱ δὲ μελέται του ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ Παναμά τὸν ἠξίωσαν μεγάλης φήμης.

Ἐκωμυρέθη τῆ 7 Νοεμβρίου 1880 τὴν Μκ-

Ο ΠΡΙΓΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
κωταβαίνων εἰς τὴν ἐκκλησίαν

Ο ΠΡΙΓΚΗ ὑποδεχόμενος
τὴν μνηστῆν του πρὸ τῆς ἐκκλησίας

ρίαν Φελικίου Μπλάν, κωνηθείσαν τὴν 23 Δεκεμβρίου 1862 καὶ ἥτις ἀπέκωισε τῆ 1 Αὐγούστου 1889, ἐδωμάδας τινὰς μετὰ τὴν κωνησιν τῆς πριγκηπίσσης Μαρίας, ἥτις μέλλει ὅσον ὅπως νὰ εἰσελθῇ ἐν τῇ βασιλικῇ οἰκογενείᾳ τῆς Ἑλλάδος.

Αὐτὴ ἐκωνηθή ἐν Σαιν-Κλω τῆ 2 Ἰουλίου 1882, κωκμῆναι δὲ ἦδη μετὰ τοῦ κωτρός τῆς ἐν Πωρισίαις, ἐν λαμπροτάτῳ κωγῶν, ἐπὶ τῆς κωωφῶρου Ἰένκας κωρη. 10, κῆκτηται δὲ σημαν-

τικὴν περιουσίαν, ἣν τῇ ἀφῆκεν ἡ μήτηρ αὐτῆς.

Ἡ κητεργωγὴ ἔθεν τῆς πριγκίπισσης Μαρίας Βοναπάρτου συνοψίζεται ἐν τοῖς ἐξῆς :

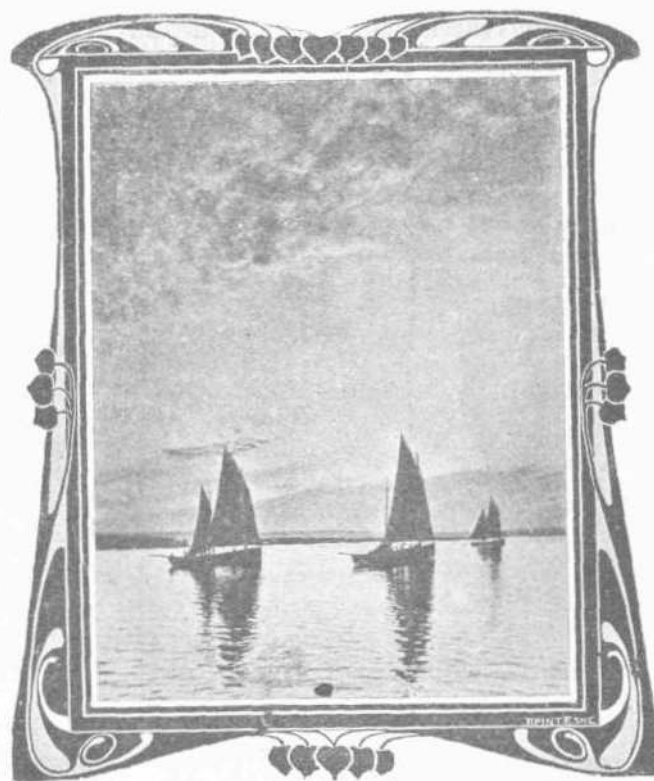
Λουκιανὸς Βοναπάρτης (1775—1840) ἀδελφὸς Ναπολέοντος Α'.

Πέτρος Ναπολέον (1815—1881).

Ρολάνδος Βοναπάρτης (1858).

Πριγκίπισσα Μαρία Βοναπάρτου (1882).

Ἡ πριγκίπισσα ἔθεν Μαρία εἰς δισέγγονος τοῦ πρίγκηπος Λουκιανῶ Βοναπάρτου, ἀδελφοῦ τοῦ Ναπολέοντος Α' καὶ ἐπομένως ἀνεψιῶ τοῦ Μεγάλου Αὐτοκράτορος.

ΦΑΣΜΑΓΟΡΙΑ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

LEICESTER STANHOPE

1824—1826

Στὴν ἐμφάνισιν τῆς τυπογραφικῆς τέχνης ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἐλευθερουμένης Ἑλλάδος ταυτίζεται πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ σήμερον Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου, κατὰ τὰ δύο ἐπόμενα ἔτη τοῦ Ἀγώνος τὸ παράδειγμα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ἀπεμνήθησαν αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ Παρῶν, Ὑδρας καὶ Ἀθηνῶν, ὅπου κατὰ τὸ 1822 καὶ 1823 ἐκ τοῦ προχείρου κατεσκευάσθησαν μικρὰ τυπογραφεῖα. Αἱ ἐργασίαι ὅμως αὐτῶν περιορίζοντο εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐντύπων καὶ τινῶν προκηρῦξεων, οὐδὲν δὲ γνωρίζομεν βιβλίον ἢ φύλλον ἐφημερίδος τινὸς ἐκδοθέντα κατὰ τὰ δύο ἀνωτέρω ἔτη ἐν Ἑλλάδι, ἐκτὸς τῶν ὀλίγων ἐν Καλαμίαις τὸ 1821 καὶ Κορίνθῳ 1822, τὰ ὁποῖα ἐμνημόνευσα εἰς προηγουμένην μου μελέτην. Ὁ λόγος τῆς τοιαύτης ἀκαρπίας ἐγκεῖται τὸ μὲν ἐν τῇ ἀτελεῖ κατασκευῇ τῶν τυπογραφείων, τὸ δὲ ἐν τῇ ἀδεδαίῳ καὶ ἐκρούθῳ τῶν πραγμάτων καταστάσει, ἥτις δὲν επέτρεπεν, ἢ μάλλον δὲν ἐπίνεγκεν εἰσεῖτι τὴν περιου-

λογίαν τῶν διανοητικῶν τοῦ ἔθνους δυνάμεων, ἥτις εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ κατ' ἐξοχὴν εἰρηνικοῦ ἐπαγγελματός τοῦ τυπογράφου.

Προχωροῦντος τοῦ χρόνου ἐξέλιπον τὰ ἐμπόδια ταῦτα, καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1824 παρατηροῦμεν μεγάλην ὄθησιν, μεγάλην δραστηριότητα ὡς πρὸς τὴν τυπογραφίαν. Σχεδὸν συγχρόνως εἰς τέσσαρας, πέντε πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἰδρύονται τυπογραφεῖα, ἐκδίδονται ἐφημερίδες, ἐκτυποῦνται βιβλία, καὶ δὲν εὐρίσκομεν ἄλλην ἐξήγησιν διὰ τὴν τοιαύτην πλήμμυραν, ἢ τὴν ἐπικρατήσασαν τότε βεβαιότητα, ὅτι ὁ Ἀγὼν δὲν θὰ ἀπέβαινε πλέον εἰς μάτην, ὅτι ἀνέστη ἐκ τῶν φλογῶν ὁ Φοῖνιξ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οὗτινος ἡ αἴγλη ἐλαμπεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ προσεῖλκε πανταχόθεν συναγωνιστάς, οὐχὶ μόνον μαχίμους, ἀλλὰ καὶ ἐπικούρους τούτων διὰ τῶν ὀπλῶν τῆς διανοίας συναγωνιζομένους.

Τοιοῦτος ἦτο καὶ ὁ Ἄγγλος συνταγματάρχης Leicester Stanhope, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος ἡ περὶ τὸ 1824 ἔτος παρατηρηθεῖσα ἐξάπλωσις τῆς τυπογραφίας ἀνά τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Στάνχωπ εἶχε ὁδῶσαι ἤδη ἐν Ἰνδίαῖς δείγματα τῆς ἱκανό-

τητός του, διοργανώσας ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἰδρύσας ἀνεξαρτήτους ἐφημερίδας. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦλθε συνοδευόμενος τὸν λόρδον Βύρωνα καὶ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐν Λονδίῳ Φιλελληνικοῦ Κοιτάτου, ἔχων τὴν ἰδιαιτέραν ἐντολήν, νὰ διοργανώσῃ ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν, ἐγκοταστήσῃ ταχυδρομικὴν συγκοινωνίαν καὶ προκαλέσῃ τὴν ἰδρυσιν «ἐλευθέρου τύπου», κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐκφῶσιν, ἥτοι ἀνεξαρτήτων πολιτικῶν ἐφημερίδων. Καὶ ἀπέτυχε μὲν ὡς πρὸς τὰς δύο πρώτας ἐντολάς, ἕνεκα ἐλλείψεως μέσων καὶ ἄλλων ἀνυπερβλήδυσχερειῶν, ἐπέτυχε δὲ πληρῶστα εἰς τὴν ἰδρυσιν ἐφημερίδων. Τὰς ἐνεργείας του περιέγραψε διὰ σειρᾶς ἐκθέσεων πρὸς τὸν ἐν Λονδίῳ πρόεδρον τοῦ Κοιτάτου, αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύθησαν εἰς δύο τόμους ὑπὸ τὸν τίτλον Greece, during Lord Byron's residence in that country 1823 and 1824, Paris 1825, μετεφράσθησαν δὲ καὶ γαλλιστὶ (Weimar 1826) καὶ περιέχουσι πλῆθος πληροφοριῶν περὶ τοῦ τότε ἐν Ἑλλάδι τύπου, περὶ τοῦ ὁποῖου ὀλίγιστα μόνον ἀναφέρουσιν ἅπαντες οἱ ἄλλοι, οἱ γράψαντες περὶ τῆς ἐπαναστάσεως. Διὰ τὰς παραπομπὰς μετεχειρίσθη τὴν γερμανικὴν ἐκδοσιν.

Φθάσας μετὰ τοῦ Βύρωνα εἰς Κεφαλληνίαν, ὁ Στάνχωπ προεπορεύθη αὐτοῦ εἰς Μεσολόγγιον, ὅπου κατέβησε τῇ 1 Δεκεμβρίου 1823, καὶ ἐπελήθη ἀμέσως τῆς φροντίδος διὰ τὴν ἰδρυσιν ἐφημερίδος. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸ ἐν Λονδίῳ Κοιτάτον ἔστειλε καὶ τέσσαρα πιεστήρια, ἥτοι δύο λιθογραφικὰ καὶ δύο τυπογραφικὰ μετὰ τῶν ἀναγκαζούντων στοιχείων. Ἀλλὰ τὸ ἐλληνικὸν πλοῖον, τὸ μετακομίζον αὐτὰ ἐκ Κεφαλληνίας, συνελήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ ἐκρατήθη ἐν Πάτρας ἐπὶ τινὰς ἑβδομάδας (ἐπιστολὴ ἐκ Μεσολογγίου 31 Δεκ. 23). Ἐν τούτοις ὁ Στάνχωπ ἀφικόμενος εἰς Μεσολόγγιον εὗρεν ἐκεῖ τὸ τυπογραφεῖον τοῦ Μαυροκορδάτου, τὸ διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Π. Πατρικίου, καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ἱστορία ἐν ἐκτάσει ἐξετέθη ἐν τῇ περὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου μελέτῃ μου. Τοῦτο μετεχειρίσθη ὁ Στάνχωπ προσωρινῶς διὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐφημερίδος του. Ἀλλ' ἤδη κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς προκηρῦξεως ἀπύνησε δυσχερείας, τοῦ τυπογράφου ἀρνηθέντος τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ κειμένου, οἷον τὸ συνέταξεν ὁ Στάνχωπ, καὶ οὗτος διηγεῖται παραπονούμενος, ὅτι ἐκεῖνος ἦτο ὁ μόνος ἐν Μεσολογγίῳ γνωρίζων τὴν τυπογραφικὴν τέχνην, ἔχων καὶ συμφέρον ὅπως μὴ διδάξῃ αὐτὴν εἰς ἄλλον τινα (ἐπιστ. 23 Δεκ. 23). Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ ἀρνησις

τοῦ τυπογράφου ἔγινε κατ' ἐμπνευσιν, εἰ μὴ κατ' ἐντολήν τοῦ Ἄλ. Μαυροκορδάτου, διότι μανθάνομεν ἐκ μεταγενεστέρων συζητήσεως τινος μεταξὺ τοῦ Στάνχωπ, τοῦ Βύρωνα καὶ τοῦ Μαυροκορδάτου, ὅτι οἱ δύο τελευταῖοι δὲν συνεμερίζοντο οὐδόλως τὰς ἰδέας τοῦ πρώτου περὶ ἐλευθέρου τύπου. Ὁ δὲ Ἄγγλος συνταγματάρχης ὑπερενίκησε τὰς ἀντιστάσεις καὶ ἡ προκηρῦξις τῆς ἐφημερίδος «Ἑλληνικὰ Χρονικά» ἐξεδόθη τῇ 18 Δεκεμβρίου 1823, ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Ἰακώβου Μάγερ καὶ συνοδευομένη διὰ συστατικῆς ἐντύπου ἐπιστολῆς ἰδιοχείρου ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τοῦ Leicester Stanhope (ἐπιστ. 20 Δεκεμ. 23). Ἀπὸ δὲ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1824 ἀρχοῦνται τακτικῶς δις τῆς ἑβδομάδος ἐκδιδόμενα τὰ «Ἑλληνικὰ Χρονικά», ἡ πρώτη ἐν τῇ ἐλευθέρῃ Ἑλλάδι ἐφημερίς, μετὰ τὴν ἀποτυχοῦσιν ἀπόπειραν τῆς «Σάλπιγγος τῶν Καλαμῶν» τῷ 1821. Κατάλογον χρονολογικῶν τῶν ἐλληνικῶν ἐφημερίδων ἔχω δημοσιεύσει ἄλλοτε ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἑλληνικὴ Δημοσιογραφία 1791—1836» ἐν τῇ «Ἐθνικῇ Ἀγωγῇ» (1900 σελ. 345 καὶ 354 ἐ.), εἰς ὃν καὶ παραπέμπω διὰ τὴν χρονολογίαν τῶν ἐφημερίδων. Τὰ «Ἑλληνικὰ Χρονικά» τοῦ δόκτωρος Μάγερ ἐν Μεσολογγίῳ, ὡς πρώτη ἐκ τοῦ τόπου τῆς Ἐπαναστάσεως ἐφημερίς, ἔχουσι μεγάλην σπουδαιότητα ὡς πηγὴ ἱστορικὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ τούτου ἕνεκα μετ' τυπώθη ἅπαν τὸ κείμενον αὐτῶν, οὐχὶ ὅμως πανομοιότηπως, ἐν ἔτει 1840 ἐπιμελείᾳ Κ. Ν. Λεβίδου. Πρὸς δὲ συνδέονται ἀδιαρρήκτως μετὰ τῆς ἐνδόξου ἱστορίας τοῦ Μεσολογγίου, καὶ ἔγινεν οὕτως ἡ ἐφημερίς αὕτη ἡ γνωστοτάτη ὅλων τῶν κατὰ τὸν Ἀγῶνα ἐκδοθειῶν. Τὸ σχῆμα τῶν «Ἑλληνικῶν Χρονικῶν» εἶναι μικρὸν, ὕψους μόλις 25 ἑκατοστῶν, ἕκαστον φύλλον ἔχει τέσσαρας σελίδας. Ἡ ἐκδοσις ἐξηκοκούθει τακτικωτάτη δις τῆς ἑβδομάδος, οὕτως ὥστε τὸ μὲν πρῶτον ἔτος 1824 περιλαμβάνει 106 ἀριθμούς, τὸ δὲ δεύτερον 105. Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος ἐπῆλθεν ἡ καταστροφὴ. Ἡ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, μεσοῦντος Φεβρουαρίου 1826, κατὰ τῆς πολιορκουμένης πόλεως ἐκσφενδονισθεῖσα βροχὴ ὀδίδων διέρρηξε καὶ τὸ οἰκῆμα τῆς τυπογραφίας, ὅθεν ἐπὶ τινὰς ἑβδομάδας ἐστάθη ἀδύνατος ἡ ἐκδοσις τῆς ἐφημερίδος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια ἴδε προηγ.)

μαζί και πλῆθος κόσμου διήρχοντο κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν κάτωθι τοῦ Πύργου "Αἰφρελ οὐτινος αἱ πελώριοι μεταξύ τῶν τεσσάρων βρασταζόντων αὐτὸν ποδῶν του τοξοειδεῖς ἀψίδες ἀπετέλουν τὸ ὠραιοῦτερον θέαμα καὶ κομψότε-

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΑΙΨΦΕΛ

ρον μέρος τῆς ἀρχιτεκτονικῆς του, ὡς καὶ τὸ τεχνικώτερον ἀριστουργημα τῆς ἐποχῆς. Ἦμεῖς κάτωθι ἐκεῖ εἰσπομεν ὡς ἄσημοι ἀρουακιοί, ἐντὸς δὲ τοῦ διαμερίσματος τῶν τεσσάρων κούτων στηριγμάτων ὀλόκληρος ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ κήπου αὐτῆς ἡ ὀλόκληρος συνοικία μετὰ πολλῶν μεγάρων ἠδύναντο νὰ χωρέσῃ.

Ἐντὸς τῆς δευτέρας αὐτοῦ ἀιστερας βραχίως ὑπάρχει κλιμακὴ σιδηρὰ πρὸς ἀνοδὸν μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ πύργου, πρὸς δὲ τῆς μετ' ἑσπέρης αὐτοῦ γωνίας ἀνοψωτήρ (ascenseur) ἧτοι ὀλόκληρον κινητὸν δωμάτιον, ἀρκετὰ εὐρύχωρον δυνάμενον νὰ περιλάβῃ 25—30 άτομα. Διὰ τούτου ἀνέληθον εἰς τὸ πρῶτον διαμέρισμα ἐντὸς 5—6 λεπτῶν τῆς ὥρας με ἐντυπώσεις πολὺ περιέργους, ἀλλὰ καὶ εὐχαρίστους. Ἐσφουμένθα σχεδὸν ἀνεπιστήτως καὶ ὀλισθαίνοντες, ὡσεὶ νὰ ἐγώρουμεν δι' ἐλαθρῶν ἐπὶ πάγου καὶ βραχμῶν ἀπεμακρυνόμεθα τοῦ ἐδάφους, ἐν ᾧ αἱ οἰκίαι κάτωθι καὶ τὰ ποικίλα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀντικείμενα ἐστικνόναντο εἰς βράβον

ἀπίστευτον. Δὲν ἐφραταζόμεθα, ὅτι ἐκαίθη καὶ ἐξ ἀποστάσεως μόνον 100 μέτρων θὰ ἐδλεπον τοὺς ἀνθρώπους τόσον μικροὺς καὶ τὰ ἔργα των τοσοῦτον ἀσήμαντα. Φαντασθῆτε, ὅτι πρκατηρεῖτε ἀπὸ 5 μ. ὕψους ἐπὶ τῆς γῆς κόρην ἡ γύψος ἐργαζομένους καὶ μετακινουμένους καὶ θὰ λάβετε ἰδέαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου ἐξεταζομένου. Σιωπὴ καὶ συγκίνησις ἐπεκράτει καθ' ὅλην τὴν ἀνοδὸν μας, ἀπὸ τῶν πρκαθῶρων δὲ ἐδλέπομεν μετὰ φόβου πρὸς τὰ ἐξω τὸ πελώριον οἰκοδόμημα, ὅπερ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἐπηρεάζετο ἐκ τῆς ἀνοδου ἡμῶν ἡ τοῦ βάρους, ὅτε τέλος ἡ φέρουσα ἡμῶν μυστηριώδης κίθουσα ἔστη, ἠνοιχθη ἀμέσως ἡ μικρὰ θύρα του καὶ ἐξήλθομεν εἰς μεγάλον εὐρύχωρον ἐξώστην, τετραγωνικῶς φερόμενον κύκλωθι πρὸς τὰς τέσσαρας πλευρὰς τοῦ πύργου. Ἀμέσως δὲ βλέπομεν ἐκεῖ ἄλλον κόσμον ἐν περιεργείᾳ καὶ καταπλήξει ἐκ τοῦ περίῃ θεομένου ὄραματος διατελοῦντα καὶ μετὰ χαρῆς ἐπισκεπτόμενον τὰ διάφορα ἐκεῖσε διαμερίσματα, ζυθοπωλεῖα, ἐστιατόρια καὶ ποικίλα μικροκαταστήματα, μαντεῖα καὶ καρτοπωλεῖα.

— Μπα, σεις ἐδῶ, κύριε Πρίντζη, ἀκούομεν αἶφνης, πρὸ ἡμῶν καὶ συνάμα αἱ χεῖρές μας συσφίγγονται μεταξύ ζωηρῶν καὶ πρκατετακμένων χειρῶν.

— Ὁ κ. Λαμπίρης, ἰατρός, ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνγκράζει ἐκπληκτος ὁ υἱός μου.

— Πῶς εὐρέθης ἐδῶ, ἐρωτῶ οὐκ ὀλίγον ἐπίσης κατὰπληκτος ἐπὶ τῆς συναντήσεως ταύτης.

— Ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ συναντηθῶμεν ἐπὶ τοῦ πύργου "Αἰφρελ, ἀπκντᾶ γελῶν ὁ κ. Λαμπίρης. Ἐγὼ μάλις προχθὲς ἦλθον ἐνταῦθα, μὰς ἐπιλέγει, χάριν ἀναψυχῆς.

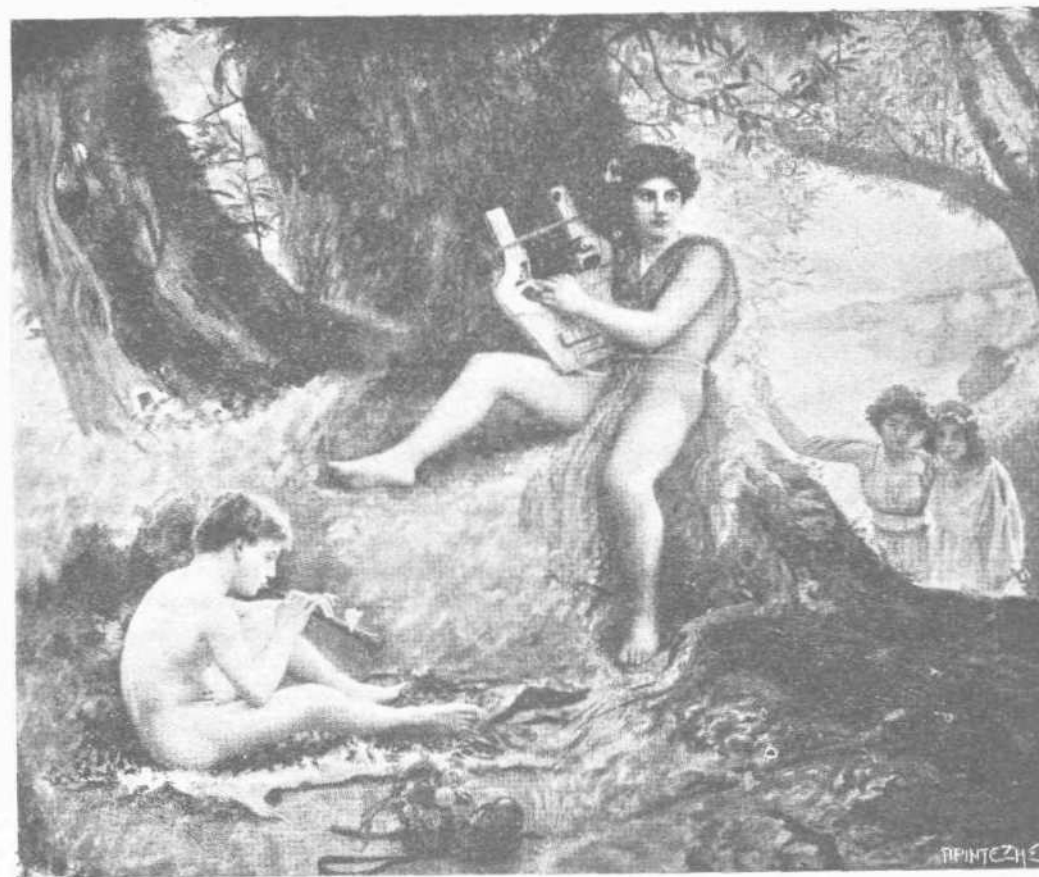
— Καὶ ἡμεῖς σήμερον ἦλθομεν δι' ἐργασίαν τινὰ, τῶ λέγω.

Καὶ μετ' ὀλίγον, ἀρῶ εἶπομεν ὀλίγα Ἀθη-

ΤΟ ΒΟΥΛΕΒΑΡΤΟΝ ΤΩΝ ΑΠΟΜΑΧΩΝ

νατικὰ καὶ Πικριτικὰ ἀπεγορίσθημεν, τοῦ κ. Πιλαλά ἐπιμένοντος ν' ἀνέλθωμεν καὶ εἰς τὸ δεύτερον διαμέρισμα τοῦ πύργου, ἧτοι ἐπὶ ἐτέρον ἐκκτὸν μέτρων ὕψους.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝ

ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ GUSTAVE COURTOIS

Ἡ ἀνάβασις ἐξετελέσθη διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀνοψωτήρος, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην τὸ πρκαμα διέφερε, καθόσον μὰς ἐφάνη ὅτι ὁ πύργος ἐταλαντεύετο, καὶ ἡ πρώτη συγκίνησίς μας μεταβλήθη εἰς φόβον, μολοντί οὐδεὶς φόβος πτώσεως τοῦ πύργου ὑφίσταται. Τὰ πολυπληθῆ αὐτοῦ σιδηρὰ τεμάχια εἰσὶ τοσοῦτον στερεῶς καὶ ἐν ἀλληλουγίᾳ συνδεδεμένα, ὡστε μόνον ἐκνευλημμένος βομβαρδισμὸς διὰ μεγάλων σφαιρῶν θὰ ἠδύναντο νὰ τὸν ἀνατρέψῃ.

— Δὲν θὰ ἦτο ἄμοιρον ἀπολαύσεως καὶ μελέτης, ἂν ὁ πύργος ἐταλαντεύετο ὡς ὁ κλάμος, ὑπὸ τοῦ ἀνεμου φερόμενος, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ διατρέχῃ κίνδυνον πτώσεως, εἶπον, καὶ αἱ ἀνερχόμενοι νὰ μεταφέρωνται τῆδε κἀκεῖσε ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ.

— Πρὸς Θεοῦ μὴ λέγετε τοιοῦτόν τι, διέκοψεν ἐντρομος ἡ κυρία Πιλαλά, νομίζω ἤδη, ὅτι κινούμεθα.

— Καὶ μήπως εἰς μίαν κίωρον παίζοντες ἡ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου εὐρισκόμενοι ἐν ὄρᾳ τρικυ-

μῆς δὲν φερόμεθα τῆδε κἀκεῖσε; Τὸ ἴδιον σχεδὸν εἶναι, ἀλλὰ δὲν ἐσυνειθίσκαμεν τὸν πύργον. Κ' ἐν τούτοις, φρονῶ, ὅτι δὲν θὰ πρρέλθουν πολλὰ ἔτη καὶ ὁ πύργος θὰ ταλαντεύεται, ἐνόσω βραχμῶν με τὸν κερὸν αἱ κοιλίαι τῶν συνδέσεων τῶν τεμαχίων του χαλαροῦνται.

Ἐκ τοῦ ὕψους τῶν διακρίσεων μέτρων τὰ πάντα κάτωθι καὶ περίῃ ἡμῶν σμικρὰ καὶ συγκεχυμένα φαίνονται, ὁ δὲ νοῦς ἠλιγμῆς ἐπὶ τῆς πρκατετακμένη θέᾳ αὐτῶν καὶ ἀπορρασίζομεν νὰ κατέλθωμεν.

— Μὰ δὲν θ' ἀνέλθωμεν καὶ εἰς τὴν κορυφὴν; ἠρώτησα.

— Οὐδεὶς τὸ ἀπεράσιζε.

Καὶ ἐν τούτοις τρεῖς ἄγγλοι καὶ δύο κυρίαι των ἀνέρχοντο πεζῇ καὶ διὰ τῆς μικρῆς κλιμακῆς τὸ τρίτον διαμέρισμα ἀπὸ 200—300 μέτρων. Ὡς φαίνεται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἡ αἶμα δὲν ἔχουν ἢ τὸν θάνατον φυσικῶς δὲν φοβῶνται, διότι πολλάκις εἶδον αὐτοὺς εἰς κρισιμωτέρας περιστάσεις, εἰς πανομοίους κινδύ-

νους, εν εσχάτη τρικυμία, εν μεγάλη θαλασσοταραχή και επί των πυρκαϊδών της Αιγύπτου και εν πυρκαϊχ ακόμη απειλητική ν' άψηφώσι την ζωήν και μετά θάρρους προς τόν κίνδυνον νά βαδίζωσι.

Έσχάτως δέ μοι διηγούντο εν Καίρω, ότι δύο νέκι άγγλίδες απέφασκαν ν' ανέλθωσι κολυμβώσαι καττοράκτην του Νείλου εν Άσουάν, ότι ή νεώτερα παρκαυθεισα, τόν θάνακτον εύρεν. Και άλλη άνερχομένη την πυρκαϊδα του Χέοπος, ωλίσθησε και κατπεσουσα κατκυνετριβή

Κατήλθωμεν λοιπόν τότε του Πύργου και λαβόντες έτέρην άμαξην έπισκέφθημεν τό Τροικηρόν, τή Ηλύσιαν Πεδίαν και κεντρικάς τινας οδούς και επειδή έπλησίαζεν ή ώρα του φαγητού μετέβημεν νά δειπνήσωμεν μεθ' ο συ-

ΤΟ ΠΑΝΘΕΟΝ

νεφωνήσωμεν νά περιέλθωμεν τους Πικρισίους νύκτωρ και έφ' άμαξής, όπως λάβωμεν ιδέαν της μεγαλυπόλειως.

Οί Πικρισίοι, πεφωτισμένοι εισίν όντως ώραιοι και μεγαλοπρεπεϊς. Άπκσι και όδοι αυτών, ίδιχ και μεγάλι άρτηρία, και πλκτεϊκι και τή βουλεδάρτα πλεύουσι εν άπλέτω φωτισμώ. Ηλεκτρικοί λαμπτήρες ύπάρχουσι εν άρθονίχ πανταχός, τή δε κατκατήματα και πλείστα επιγραφάκι έπαγγελμάτων εν τοϊς έξώστοις και επί της μετώπης των οικιών φωτίζονται διά πολυχρώμων λαμπτήρων ηλεκτρικών.

Διήλθωμεν ούτω τή μερη ταυτα, ως και διάφορα θεάτρα αυτου και ποικίλα κέντρα έφ' άμαξής και τη αληθείχ επί δύο ώρας περιεργάμενοι διαρκώς έκουράσθημεν βλέποντες και πε-

ριεργαζόμενοι την φαινομενικήν ταύτην κίνησιν του κυριωτέρου μέρους των Πικρισίων.

Τήν επαύριον μετέβημεν εις τό Πάνθειον, αρχίσκντες τās επισκέψεις μας από του πλεσιστέρου μέρους του Κκαριέ Λκτέν, εν ω διαμένομεν. Κεϊται ολίγον άνωθεν του Πικνεπιστημίου της Σορβώνης εισόδου των Σχολειών και κατέχει την θέσιν, εν ή άλλοτε ο ιστορικός ναός της αγίας Γενοδέρας. Το Πάνθειον, γνωστόν τοϊς πασι, εκ της εικόνας του και της φήμης ότι ενταυθα τίθενται οι σωροί των δικσήμεων γάλλων πατριωτών είναι έπίσημον ώρατον κτίριον, αρχαϊκού ρυθμού, αποτελούμενον εκ μιας μεγάλης αιθούσης κύκλωθι της οποίας διαφοροι σκηναί της γαλλικής ιστορίας απεικονίζονται δι' ωραιοτάτων ελαιογραφιών. Κάτωθι δε ύπάρχουσι οι τάφοι των αθανάτων γάλλων αποκαλουμένων υπό της συγγρόνου γενεαχ. Ένω δε κατεγινόμεθα ως και πολλοί άλλοι ξένοι και τινες άγγλοι μετ' των συζύγων των, παρκαυρούντες έπισταμένως τās λαμπράς ταύτας εικόνας, άίφνης ακούομεν βροντώδη φωνήν άνκραζουσαν εις καθκαράν γαλλικήν διαλέκτον.

— Όσοι επιθυμοδν νά επισκεφθώσι τās κατκαύδας των άθνατάων ήρώων, άς με ακολουθήσωσι.

Και εν ταύτω κρατών μεγάλην κλειδα έσπευσε προς τό βάθος δεξιόθεν, όπου ανοίχας βρακείν δρυϊνην θύραν εισήλθεν ακολουθούμενος σχεδόν υπό πάντων των επισκεπτών του Πανθεου.

Ωρική περίστασις μοι λέγει ο Άνδρέας περιγκής, να ιδωμεν τās κατκαύδας. Ο δε κ. Πικλάχ έτριβε τās χείρας του εκ χαράς. Μιλις όμως κατήλθωμεν περι τās είκοσι βεθυίδας ο οδηγός μας ήνέωξεν έτέρην ύπόγειον θύραν και κατήλθε πρώτος εις δικαμέρισκ σκοτεινόν, πρό του οποίου πάντες έστκαμήτησαν μετ' φρίκης άπορουντες αν έπρεπε να κατέλθωσι και διότι όσμη βαρεϊχ ήρχετο προς ήμας.

— Μή φοβείσθε, ιστασθε πρό ύπογειου νεκροταφείου, όπου εύρίσκονται οι μεγάλοι άνδρες της πατρίδος και ούδέν πλέον, μάς άνκραζεί ο οδηγός μας και χωρεί προς τās έμπρός.

— All right, τω άπαντώ άμέσως και σπεύδω να τόν ακολουθήσω, οτε οι πρό έμου άγγλοι, πάντοτε φιλότιμοι σπεύδουσι πρώτοι να κατέλθωσι.

Αϊ γυναϊκες δυσκακασχτοοσι να κατέλθωσι, οτε τέλος τό άπορκαϊζουσι και αυται.

— Άλλά οι νεκροί δεν κκακοποιουσι λέγω τοϊς περι έμέ. Ουδεις φόβος ύπάρχει, νομίζω.

— Μα δεν βλέπομεν.

— Θα συνειθίσωμεν εις τό σκότος, προχωρείτε. Τέλος εισήλθωμεν οίκοι γελώντες και ψιθυρίζοντες, οτε στραφείς αποτόμως, οπισθεν ο φύλαχ ήρχετα, και βιαίως κλειει την θύραν, οπισθεν ήμων.

Άληθώς τότε τās έχρειάσθημεν και μερικοί άστειευόμενοι, έλεγον:

— Μας έθαψε ζώντας εις τό ήρωον!

— Άλλά διατί να κλειση την θύραν αιφνηδίως;

Θα τό ιδωμεν παρκακτιόντες.

Και ειτα προχωρών:

— Κύριοι και Κυριαί ήσυχία και προσοχή, παρκακλώ μας λέγει. Έδω αρχίζουσι και κατκαύδακι. Ίδου εις την κρύπτην αυτην κεϊται ο τάφος του μεγάλου πατριώτου Βολταίρου. Παρκαυρήσατε εκει εις τό βάθος είναι τό μνημα του κτιστόν και επ' αυτου έτέθη τό φέρετρον ως ειχε.

Και οντως πλησιάσκντες διεκρίναμεν εντός μικρας στοας υπό τό άμυδρόν φως στενης θυρίδος φωτίζούσης άνωθεν τό μέρος, έσκονισμένον και ήμιεφθαρμένον τό φέρετρον εκ της πολυκαίρικης και των αρχων, ήλλοιωμένον δε κατ' τό πλείστον εντός της κακιστα όζούσης και ως εκ της ύπογειου κατκαστάσεως της, της λεγομένης ταύτης κατκαύδακι.

— All right άπαντώμεν και ο οδηγός μας προχωρεί έως 50 βηματισμούς και αποτόμως σταματά.

— Έδω μας λέγει κεϊται ο νεκρός του άτυχου Κκαρώ, προέδρου μας, δολοφονηθέντος υπό μουσκαράς χειρός. Ίδετε τί στεφάνους και ένδειξεις εκτιμήσεως του έστειλαν και έπίσημοι και έστεμμέναι κερακιά. Ο Τσάρος κατέθεσε τόν χρυσόν εκεινον στεφάνον.

— Και οντως μετ' σεβασμού και συγκινήσεως προχωρήσαντες προς την εισοδον της κρύπτης ταύτης, είδομεν υπό τό άμυδρόν φως έτέρα ενκντι θυρίδος ωραιοδν βασιλικόν φέρετρον επί ωρικού έπίσης μαρκαροκτίστου τάφου και επ' αυτου σωρείαν βαρυτίμων στεφάνων, πολυτίμων τακινιών, ωραιοδν σταυρών και επιχρύσων άλλων ήγεμονικων προσφορών.

— Ακολουθείτέ με, άνκραζεί ο βροντώδης πάντοτε οδηγός μας.

— Έδω, μας λέγει εινας ο τάφος του Βικτωρος Ουγκώ. Όλος ο φιλολογικός κόσμος τόν εκλαυσε.

Πράγματι δε τό κελίον του δικσήμεου συγγραφέως ήτο υπέρπληρες στεφάνων, επί τη περιστασή δε ταύτη ή Έλλάς έδειξε πόσον εκτιμά τους εργαζόμενους διά την ελευθερίαν και την δικαιοσύνην. Πολύτιμος στεφάνος των Έλλήνων σπουδακτων εν Πικρισίαις ύπλρχεν επί του φερέτρον του μεγάλου ύμνητοδ των δικαίων της Έλλάδος τās Έλληνικά χρώμακα γεραίρους την μνήμην του.

— Έδω ήδη είμεθα πρό της σωρού του ένδοξου πατριώτου Γκαβέτα, άνκραζεί ο ακάματος οδηγός μας. Θυμασάτε τό παρκαλθόν.

Και άπωτέρω είπεν:

— Έδω εύρίσκαται ο μέγας Θιέρσορ, έδω

ο δικσήμεος Σκαρώ, εκει ο ακαδημαϊκός Ρενάν και λοιποί άλλοι, ών κατ' σειράν μας δεικνύει τους τάφους. (Έπειτα συνέχισα)

ΜΙΑΤΩΝ ΒΙΤΑΛΗΣ

Δημοσιεύομεν σήμερα την εικόνα του αγαπητοδ συνεργάτου μας κ. Βιτάλη, μετ' χαράς γνωρίζοντες τον συμπαθή ποιητήν τας φίλους ήμων συνδρομηταίς. Από ετών ή Φύσις φιλοξενούσα τās ώρατα αυτου ποιηματα, διηγήματα και μεταφράσεις ειχε καθήκον να φιλοξενίση και την συμπαθή μορφήν του. Είπε προϊστάμενος των Αποθηκων του έλικού εν τη εταιρεία των Έλλήν. Σιδηροδρόμων, διαθέτωρ δε στιγμάε τινος του ολίγον χρόνου, οτατε τω απομάνει προς άνάπαυσιν θεραπέυει λίαν έπιτυχώς τās Μούσας. Γαροθέτομεν και τό ωραιον του ποίημα ή ΖΩΗ.

ΖΩΗ

Καλπάζουσα του έαρος περνα ή ήλικία και ή νεότης φθειρεται ως εύθαλής άνθων. Άλλοτιμονοι! ψυχαίνονται και στύθος και καρδιά. Δεν ψάλλει εις έρεπια ποτε ή άνθων.

Και οταν θα καλύψη την δρόσον του προσώπου τās σάβανον του έρωτος: ή πτώσις του Μαϊου κόμη λευκή, φυτίδες επί ψυχροδν μετώπου και τάφος διαδέχονται τό ειδωλον του βίου.

Πόνος, χαρά και λύπη. Έν όνειρον άπάτης. Ωκεανός δακρύων, σταγόνας ευτυχίας! Ίδου ό βίος. Πρόσκαίρος, του κόσμου διαβάτης άλλης ζωής συνέχεια, αλλά ζωής οποίας.....

ΜΙΑΤΩΝ ΒΙΤΑΛΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ ΠΕΙΡΑΜΑ ΑΔΡΑΝΕΙΑΣ

Λάβετε σφίρακρον ξυλίνην κρεμαμένην από νήματος καί κάτωθεν κτύπητε δεσάτε έτερον νήμα, δι' ου την συγκρατείτε από της χειρός.

Ήδη ότε είσθε πλέον έτοιμοι δι' την εκτέλεσιν του παιγνίου δύνασθε να ειπήτε εις τους πειρατισκομένους «Κύριοι, δύναμει, τραβών το σχοινίον όπερ κρατώ να κύψω τουτο ή κάτωθεν της σφίρακς ή άνωθεν, κατ' άβούλησιν.» Πράγματι δε επιτυγχάνετε τουτο ακολουθούντες την εξής επί του φαινομένου τουτου άφήγησιν της φυσικής:

«Εάν αποτόμως τραβήξητε το νήμα, θα κοπή τουτο κάτωθεν της σφίρακς, ως δείκνυσιν το σχήμα, διότι ή κίνησις δεν έπρόφθασε να μεταδοθή εις την σφίρακν. Εάν δε τουναντίον τραβήξητε το νήμα βραχυμυθόν καί κατ' ολίγον, τότε μετακτιδομένης της κινήσεως βραχυμυθόν εις την σφίρακν, το νήμα θα κοπή εις το άνω διαμέρισμα.»

Το παιγνιον τουτο ανήκει εις τα πειράματα της αδρανείας, εν οίς πολλά τα παράδοξα καί ωραία βλέπομεν. Επίσης ενεκα της αδρανείας συμβαίνει ώστε σφίρακς έπλου εκπυροκρατούσης ενεργούσα άστρακτικώς, να σχηματίση όπην κανονικήν επί σημείου ύψους τινός, ενώ ό λίθος θα διακρήξη κούτην εις πολλά μέρη.

Φ. Η.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Άλήθειαι

Αί καλά πράξεις δεν αξίζουν τίποτε. όπόταν δεν προξενούν καί καλόν αποτέλεσμα.

Ή προειδοποίησις δυστυχίματος προλαμβάνει δεύτερον κακόν.

Το μειδιάμα είναι το πνεύμα του γέλωτος.

Τίμιος άνθρωπος, σπάνιος καρπός!

Ή άληθής δημοκρατία είναι εκείνη, καθ' ήν πάντες συνεισφέρουν εις το γενικόν καλόν

Όσοι δεν αισθάνονται την ανάγκην του σκέπτεσθαι, αισθάνονται την ανάγκην του όμιλείν.

Ή έλπίς όμοιάζει προς σκοτεινήν νύκτα, καθ' ήν αδύνατον να μη εύρη τις γωνίαν τινά του ουρανού εν ή να λάμπη μικρός τις άστηρ παρηγορίας.

Εκ των παραδόξων

Άνόητός τις έλεγε τώ Σωκράτει: — Ταξειδεύω καί ουδέν μανθάνω. — Διότι, τώ άπήντησεν ό φιλόσοφος, ταξειδεύεις με τον έαυτόν σου.

Άπίστευτον πλέον άληθές, ότι καί οι μαύροι (άνθρωποφάγοι) έχουν τα σχόλια καί αινίγματά των. Καί ιδού έν:

— Το σαλόني μου είναι κόκκινον με πολυθρόνας λευκάς καί ό υπηρέτης μου το καθαρίζει κάθε λίγο με κόκκινη έπίσης σκούπα. Τί είναι;

Άπάντησις. — Το στόμα, οι όδόντες καί ή γλώσσα.

Φιλοσοφική συμβουλή. — Θέλετε να φάγετε γλυκόν πορτοκάλιον; — Φάγετε πρώτον έν λεμόνιον.

Ουδείς επίσταται καλώς τί έστι πόλεμος, εάν δεν έχη υίόν.

Ρεκλάμα άμερικανού όδοντοίατρού. — Οι όδόντες, οίς κατασκευάζω είναι τοσοούτον φυσικοί, ώστε έρχονται πολλάκις οι πελάται μου διά να τους εξάξω τινάς εξ αυτών.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Η ΚΥΒΕΛΗ Η πρωταγωνίστρια της Ν. Σκηνής κατά την τελευταίαν της φωτογραφίαν

Περί τα μέσα της ήρωικής θεατρικής περιόδου, ή Ν. Σκηνή ητέλεσεν η' άποκρήνη την παιδίαν της πρωταγωνίστριας η Κυβέλην, προς το αυτο έπανελθούσαν εκ της Ερώπης. Οτε ο τό θίατρον Όμοροίος κατ' εξαίρεσιν περιλαμβάνει δύο πρωταγωνίστριας πρώτης τάξεως την κ. Ραζαλίαν Νίκο καί την κ. Κυβέλην Άδριακού. Ή ώραιή αυτή δεύς θυμαθείς εις το «Κοριτσάκι», τον «Μεγάλον Δεσποτάτην», ή «Αδελφή της» ως καί εις το νιον έργο του κ. Τανόγγου. Οι έργασαι του Δόν Ζουάν.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΥΝΗΓΙΟΥ

Η δυνάμην να κάμω πολλές διηγήσεις περι κυνηγίων, ως το κυνήγιον των αγρίων προβάτων εις τα ύψηλά δροπέδια του Κουκτουρούκ, το κυνήγιον των τίγρεων εις τας ύγρας πεδιάδας του Ταρίμ κιλ, θα περιορισθώ όμως εις το περιεργότερον καί το μάλλον ενδιαφέρον, το κυνήγιον του άετου.

Όλιγώτερον επικίνδυνον βεβαίως από το κυνήγιον της τίγρεως εις τας άκτάς του Ταρίμ, αλλά πολν προτιμωτέρον. Κυνήγιον του άετου, όχι δηλαδή κυνήγιον κατά των άετών, άλλ' ου οι άετοι μας έπηρέτησαν εις αυτό το κυνήγιον ως χρήσιμοι βοηθοί.

Διηγούνται, ότι ένας από τους προγόνους μου έκαμε δούκα, ένα του φίλου, διότι κάλιον από κάθε άλλον ήξευρε να ανατρέψη Ιέρακα καί να διασκεδάξη την άνίατον πληξίν του βασιλέως, κυνηγών την κίσσαν καί τον λαγών, εις τας πεδιάδας του Ρουβίλ. Ή εθγενής ψυχαγωγία του κυνηγίου με τον Ιέρακα ήτο τότε μία από τας αγαπητάς διασκεδάσεις της αβλής καί, όταν ανεπαύοντο από την μάχην, οι εθγενείς μας αγαπούσαν να ίσπεύουν με τον Ιέρακα εις την πυγμήν, συντροφευόμενοι από εθγενείς κυρίας καί χαριτωμένας δεσποινίδας.

Καί όταν από την πλησιεστέραν λόχμην, οι κύτες, οίτινες εκρατούντο δεμένοι από τους θεράποντας έκαμαν να έβγη κανείς λαγός τρομαγμένος, ή όταν κτυπώντες τους θάμνους οι ακόλουθοι έκαμαν τα πετάξη καμμία κίσσα, άμέσως έβγαζαν τον κόκκινον σκούφορον, δοτις έσκέπαζε την κεφαλήν του Ιέρακς, καί το πιτηρόν, πετών καθέτως εις τον αϊθέρα έρριπτε γύρω του εις την πεδιάδα τα διαπεροστικά του βλέμματα, ανεκάλυπτε τον φρυγάδα καί όρμα εις καταδίωξίν του. Οι εθγενείς άρχοντες καί οι άτρόμητοι συνοδοί των απέλυον τότε τους ίππους των καί ήκολούθουν με καλπασμόν την πορείαν του Ιέρακος.

Ότε οι απόγονοι του πρώτου δουκός της Λουίνης, ουτε οι του Λουδοβίκου ΙΓ', δεν θα ήδύνατο ήδη να άσχοληθούν εις την Γαλλίαν

με αυτήν την βασιλικήν διασκέδασιον. Τὸ κυνήγιον διὰ τοῦ Ιέρακος, ὅπερ ἐπὶ πολλῶν καιρῶν διατηρήθη πρὸς τὰ ἀνατολικά μέρη, μέχρι πρὸς πενήκοντα ἀκόμη χρόνων, εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Καμπαρίας, ἐξέλιπε παντελῶς ἀπὸ τὴν Γαλιαν, ἵσως μάλιστα καὶ ἀπὸ τὴν Εδρώπην, καὶ, διὰ τὰ τὸ ἀνεύρητις, πρέπει νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ ζητήσῃ εἰς τὰ ἐνδοτέρω τῆς Ἀσίας. Τὸ σὺννειθίζουσι ἀκόμη εἰς τὴν Περσίαν καὶ εἰς τὸ ρωσικοὺν Τουρκουστάν, ὡς καὶ εἰς τὸ σιρικόθιν Τουρκουστάν καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ περὶ τοῦ Μοσὼλ-Βάσχεις.

Ἄλλ' οἱ οὐγγικοὶ ἢ κινεζικοὶ ἰερακοτρόφοι δὲν κυνηγοῦσι ἀπλῶς κίσσας καὶ λαγούς, ἀλλὰ μεγάλας καὶ ὠροῖας ἀντιλόπας, καθὼς ἐπίσης λαμπρὰς ἐλάφους, ἰδιαιτέρᾳ εἶδη, αἵτινες δὲν ἐδρίσκονται ἄλλοθι καὶ λέγονται ἔλαφοι τῆς Μοσὼλ-Βάσχεις. Ἀλλὰ διὰ τὸ κυνήγιον τῶν τελευταίων, δὲν ἀρκεῖ πῖντοιε ὁ Ιέραξ καὶ μεταχειρίζονται τὸν ἀετὸν.

Ὁ Ιέραξ ἀνατρέφεται σήμερον εἰς τὴν Κίταν, ὅπως ἄλλοις εἰς τὴν Γαλιαν. Τὸν κρατοῦν δηλαδὴ εἰς τὴν πυγμὴν μετὰ ἕνα κόκκινον σκοῦφον εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸν ὁποῖον ἀφαιροῦν κτὰ τὴν σιγμὴν ὅπου θὰ τὸν ἀπολύσουν.

Καὶ ὅπως οἱ Γάλλοι ὀμόφυλοι του, τῆς ἐποχῆς τοῦ Λοδοβίκου ΙΓ', ὁ σιρικός Ιέραξ ὑψώνεται καθέτως εἰς τὸν οὐρανόν. περὶ ὀλίγας στιγμᾶς, ἀνιχνεύει διὰ τοῦ βλέμματός του ὄριζοντιὰ πέριξ, καὶ μόλις ἀνακαλύψῃ τὸ θῦμά του, ρίπεται ἐπάνω του χορῆς. Ἡ ἀντιλόπη ἀρχίζει νὰ φεύγῃ μετὰ πολὺν μικρὸν τροχόν, χωρὶς νὰ ἀισθάνεται τὸν κίνδυνον, ὅστις τὴν ἀπληθεύει, ὅσον ὁ Ιέραξ πλησιάζει, ἐπιταχύνει τὸν τροχὸν τῆς καὶ τέλος τρέπεται εἰς φυγὴν ἀπεγνωσμένην. Ὅση ὁμοῦ καὶ ἂν εἴη ἡ ταχύτης τῆς, πάντοτε τὴν καταφθάνει ὁ Ιέραξ, ἐκτὸς ἂν εἴη νὰ καταφύγῃ ἐντὸς τινὸς πυκνῆς λόχμης.

Ὁ Ιέραξ ὀρμαίνει τότε κάτωθεν τοῦ λαμοῦ τῆς καὶ ἐμπήγει ἐκεῖ στερεῶς τοὺς ὀνυχᾶς του, ἐνῶ μετὰ τὸ ὄραμα τῆς ζητεῖ νὰ δρῶξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τὸ θῦμα τῆς.

Ἀλλ' ἡ ἀντιλόπη παλαίει καὶ σφραδαίνει μετὰ τὴν ἄσπετον τῆς, ὡστε κατορθώνει νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν· ἡ καταδίωξις ὁμοῦ ἀρχίζει ἐκ νέου. Σπάνιον εἶνε εἰς τὴν περιόριστον αὐτῆν ὁ ἐξηρηγμένος ἀπὸ τὴν πάλιν Ιέραξ νὰ ἔξῃ ἀρκητὴ δύναμις διὰ τὰ καταφθάσαι πάλιν τὴν ἀντιλόπην, ἥτις φεύγει. Καὶ ἐπειδὴ οἱ κυνηγοὶ ἤξερον, ὅτι διὰ τὴν ἀντιλόπην ἀπὸ τῆς πέρει εἰς τοὺς ὀνυχᾶς τοῦ Ιέρακος, εἶνε χαμένη, προσπαθοῦν νὰ φθάσουν ἐγκαίρως αὐτὴν, διὰ τὴν καταβάλλουν.

Ἐκείνη τὴν ἡμέραν, διὰ τὴν κυνηγήσωμεν μίαν ἀντιλόπην, ὠροῖον ἀναστήματις, ἦν μᾶς εἶχον ὑποδείξει, ἐλάβωμεν ἀπὸ Ιέρακος ἀετὸν μετ' ἡμῶν.

Εἰς ἐντόπιον τὸν ἐκράτει εἰς τὴν πυγμὴν, χωρὶς σκοῦφον, καὶ ἡ πορεία μας ἦτο θεαματικὴ. Ἡμεῖθα δέκα ἰππεῖς καὶ ὁ κρατῶν τὸν ἀετὸν ἐπήγαυεν ἐπὶ κεφαλῆς ὡς νὰ ἐκράτει ἱερὸν λάβαρον.

Ὁ ἀετὸς ὀρμαίνει εἰς τὸ θῦμά του.

Ἡ ἀντιλόπη, ἐξαίφνης ἐπρόβαλε ἀπὸ μίαν λόχμην, ἀρκητὰ μακρὰν ἡμῶν. Τρέχομεν μετὰ καλπασμὸν διὰ τὸν ἵππον μας. Ὁ ἀετὸς φρονιμώτατος ἀφίνει νὰ ταλαντεύεται ἀπὸ τὸ ταχὺν τρέξιμον. Βαθμηδόν, ἀρχίζει νὰ ἀνησυχῇ, ζητεῖ νὰ ἔννοήσῃ τί τρέχει. Ἐξὼ πάντοτε τὸ βλέμμα μου ἐπάνω του, ἠνυπόμονος νὰ τὸν ἴδω ν' ἀρχίσῃ τὸ κυνήγιον. Μοῦ τὸ εἶχαν εἰπεῖ καὶ τὸ ἤξερα· ὁ ἀετὸς δὲν ἔχει τὸ ὄξύ πνεῦμα τοῦ Ιέρακος, πρέπει νὰ τοῦ δώσῃς νὰ τὰ καταλάβῃ ὅλα ἕνα πρὸς ἕνα.

Τέλος ὁ ἀετὸς μας δίδει σημεῖα φανερά ἀνυπομονησίας.

Εἶδε τὴν ἀντιλόπην.

Τὰ διαπεραστικά του ὄμματα προσηλώνονται ἐπὶ τὸ ζώον, ὅπερ ὀρμαίνει, σικριτῶς, καὶ μᾶς ξεπερνᾷ. Ἡ γυμναστικὴ πτησίς του μᾶς κρύβει τὸν ὄριζοντα. Ἐπειτα, κλείει τὰς πτέρυγας, καὶ ἀρχὰ ἐκ νέου τὰς ἀνοίγει. Αὐτὴ ἡ μεγαλοπρεπὴς πτησίς μᾶς ἀνησυχεῖ, διότι ἡ ἀντιλόπη, θὰ κερδίσῃ δρόμον. Ἀλλὰ ποσῶς.

Ὁ ἀετὸς δὲν σπαταλᾷ τῆς φῶρας του, ἡ κάθε μία ὁμοῦ τὸν φέρνει εἰκοσι μετὰ μακρύτερον.

Ἐφ' ὅσον ἀπομακρύνεται ἀπὸ ἡμᾶς, ἡ πορεία του φαίνεται ἠλιγμώδης. Ἡ ἀντιλόπη τέλος εἶνε πλησιέστερον, μᾶς φαίνεται ὅτι κλονίζεται εἰς τὸν τροχὸν τῆς.

Ἐξαίφνης, μετὰ ὅλον του τὸ βάρος, ὁ ἀετὸς ρίπεται εἰς τὰ νερὰ τοῦ ὠροῖον ζώου. Αἱ πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τὸ τυλίσσουν ἐλόκληρον, οἱ πόδες του λυγίζουν, κατεβλήθη.

Εἶπε ἡ σιγμὴ διὰ τὸν κυνηγὸν νὰ ὀρμηθῇ καὶ νὰ κτυπήσῃ τὴν ἀντιλόπην...

Τώρα ὁ ἀετὸς ἀναβαίνει εἰς τὴν πυγμὴν ἐκείνου ὅπου τὸν κρατεῖ, ἐξερευνᾷ τὰ πέριξ. Τοῦ ἤλθεν ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ κυνήγιον. Ζητεῖ νὰ ξαναφύγῃ. Πρέπει νὰ τοῦ μετριώσουν τὴν ζέσιν του.

Δὲν ἀναμετροῦ πάντοτε καλῶς τὰς δυνάμεις του. Εἰς τὸ δευτερόν του κυνήγιον μοῦ ἐφάνη ὅτι ἦτο εἰς κατώτασιν ἵσαν ἀξιοθρόνητον...

Ἐίχομεν βραδύνει τὸ βῆμα, διὰ τὴν ἀπολαύσωμεν κάλλιον τὸ θέαμα τοῦ κυνηγίου. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐφθάσαμεν πολὺν ἀρχὰ διὰ τὴν κτυπήσωμεν τὴν ἀντιλόπην. Διότι, ἐκείνη τὴν ἡμέραν, ἐκυνηγοῦμεν μίαν ἐλάφον.

Μετὰ ἀρχοῖον κίνημα τῶν νερῶν αὐτῆ ἀνασηκώθη καὶ ἐν ταυτῷ ἀνέστρεψε κατὰ γῆς τὸν πρὸς σιγμὴν κύριόν τῆς.

Εἰς ἀετὸς ἀνάσκελα εἶνε σχεδὸν ἐπίσης ἀξιογέλαιος ὅσον καὶ χελώνη εἰς παρομοίαν θέ-

Η ΝΤΡΟΠΙΑΣΜΕΝΗ

Νεράϊδα, πρώτη τοῦ χορῆου, κοράσιον τιμημένον
 Ποῦ ὑφάνει τὰ μεταξωτὰ μετὰ λεφκντέιον χτένι,
 Ποῦ ξεγελάει τὴν χερουχὴν μετὰ τὰ γλυκὰ τρε-
 γούδιζ
 Μάλιστα σὴν ὀμορφίαν, ποῦ κατεβάζει τὰ στρα-
 λιγνὰ φεγγεροπρόσωπα π' ἀκούεται Κουστὰλλω
 Ἐλεγε σὴν Μουσουλκ τῆς τὴν πολυχρημημένη,
 Ποῦ τὴν ἀξάνει μετὰ φιλικὴ, μ' ὀρμαίνω, μετὰ μουσικόν.

«Ντεργιῶμι Μάνκμ' νὰ διαβῶ πέρω γιὰ νὰ
 | περὰσω
 καὶ νὰ κατέβω στὸ χορῆον καὶ νὰ πρωτοχορῶσω
 σήμερον πῶχουμε χερὰ καὶ τὸ Χριστὸς Ἀνάστη,
 Ντεργιῶμι Μάνκμ' νὰ διαβῶ σὴν Ἐκκλησιᾶ
 | ν' ἀγιάσω
 Γικτ' ἀντικρῶζω τὸν κλῶ καὶ τὸν ἀγαπημένο
 Γικτ' ἀντικρῶζω τὸ μορφο καὶ τὸ ἄξιον παλληκᾶρι,
 Γικτ' ἀντικρῶζω τὸ φονιὸν ποῦ μ' ἔχει ντρο-
 | πιασμένη.
 Στὸ πλάι ἄλλης νὰ χαιρέται καὶ νὰ βεργολυ-
 | γιέται».

Κ' ἡ Μάνκ τῆς σὴν ἀκουσε τὴν κέρη ντροπια-
 | σμένη,
 Βαρυγνώμη, ἀξανάσκητη, χλιμμένη στὸ κατ-
 | μότης
 Πῆρε τὴν ἀκρυα τοῦ γυλοῦ, τὴν ἀκρυα τοῦ πε-
 | λάγου
 Καὶ πάει σὲ χώρας μακρυνές ποῦ γυρισμὸν δὲν
 | ἔχουν.

Μετὰ καὶ ἡ Κουστὰλλω ἡ γυμνομένη στὰ μακρὰ
 | φορεμένη
 Πῆρε τὰ μάτια τῆς καὶ πάει καὶ πάει ἡ ντρο-
 | πιασμένη
 Πάει νὰ γένῃ κλογογῆρὰ μετὰ τ' ἄγιον Μοναστήρι
 Ὄπου χτυπάει τὸ σήμαντρο καὶ ἡ ἀκρησιᾶς
 | διαβάζουν,
 διαβάζουν καὶ φεγγερολοῦν μ' ἀκοίμητα καν-
 | τήλια
 Σὴν νὰ γιορτάζουσι ἄγιοι, νὰ λειτουργοῦν ἀγγέλοι,
 Πάει φηλὰ καὶ τρίψηλα μετὰ γαλαξία βράχια
 Γὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ κ' ὀμολογῆ νὰ δόσῃ
 Μπρὸς σὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, σὴν χάριν τῆς
 | Παρθένους.

σιν. Ὁ ἀετὸς μάλιστα εἶνε πλέον ἀξιογέλα-
 σιος, διότι φωνάζει ὡς μωρὸν παιδίον καὶ μό-
 λυς σηκωθῆ δροθός, περιπατεῖ μετὰ τὰς πτέρυγας
 ἀπλωτάς, πλήρους θυμοῦ καὶ τρομερὰ γελοῖος.
 Ὅφειλω νὰ εἶπω πρὸς ἔπαινον τοῦ ὠροῖου
 μας θηρευτικοῦ πτηνοῦ, ὅτι μίαν μόνον φορὰν
 τὸν εἶδα εἰς αὐτὴν τὴν σιγμὴν.

Ταχέως ἔλαβε τὴν ἰκανοποίησίν του!

Οὐδὲν κατ' ἐμὲ ὠραιότερον ἀπὸ τὴν μεγα-
 λοπρεπῆ πτησίαν τοῦ ἀετοῦ, ὅταν κυνηγᾷ τὸ
 θῦμά του, ἀπὸ τὸ φρενήρες τρέξιμον τῆς ἐλά-
 φου ἢ τῆς ἀντιλόπης, αἱ ὁποῖαι ζητοῦν νὰ ξε-
 φύγουν, καὶ εἶνε ἀσύγκριτος ἡ συγκίνησις τὴν
 ὁποῖαν γεννᾷ ὁ παράφορος καλπασμὸς ὁ ἀπαι-
 τούμενος διὰ τὴν καταφθάσαι ἑγκαίρως τὸ
 ἀλλόκοτον ἐκείνο κυνήγιον.

Αὐτὸ διαρκεῖ ἕως εἰκοσι λεπτὰ τὸ πολὺ, ἀλλὰ
 πρέπει νὰ καλαπάζωμεν ὀλοταχῶς καὶ νὰ ὑπερ-
 περῶμεν ὅλα τὰ ἀπαντώμενα προσκόμματα.
 Ὁ παρομικρὸς δισταγμὸς, ἡ παραμικρὰ πα-
 ραπλάνησις, τὴν ἀπώλειαν τῆς λείας ἐπιφέρει.

Τί κρῖμα ὅτι ἕνα τόσο ὠροῖον κυνήγιον
 ἐξέλιπε ἀπὸ τὰς χώρας μας!

ΑΝΟΙΞΙΣ

Τοῦ ἡλίου τὸ χαμόγελο τὸν κάμπο χαιρετᾶει
 καὶ στής αὐγῆς τὸ δάκρυ μετὰ χάρι ἀντανακλαίει.
 Τότε δύο πλάσεις σμίγουν ἐρωτικῆ ἀγκάλη
 καὶ καθρεπτίζονται ἢ μιὰ στής ἀλλήνης τὰ
 | κάλλη

Στὴν ἐσοχὴν περιχάρω πετᾶει τὸ μελίσι
 καὶ τριγυρνᾷ τὰ λούλουδα ποῦχ' ἢ δροσιὰ ἀν-
 | θίδει.
 Κι' ἀκούσκει ἄναλαφρα παντοῦ ὁρμονικὸν
 τραγοῦδι τῆς ἀνοίξεως, τραγοῦδι ἐρωτικόν.

Ἄνθοῦνε μύρια λούλουδα στὸ δροσισιμένο χῶμα
 μ' ἄλλα στολή καθένα, μετὰ τὸ δικὸν τοῦ χρώμα
 τῆς χιονισμένης Μυθαλαῖδος ἀνθίζει τὸ κλωνάρι
 καὶ στέλλει φιλημα γλυκὺ ἢ εὐωδιὰ σὴν χάρι.

Βλέπω καινούργια νιάτα ἢ πλάσι νὰ χαρίζῃ
 στὰ δένδρα καὶ στὰ λούλουδα, τὸ πᾶν νὰ πρα-
 | σινίξῃ
 καὶ ἕνα πικρὸν παράπονον μοῦ σφίγγει τὴν καρ-
 | δία μου
 πῶς δὲν γυρίζ' ἢ νιότη μου καὶ ἀσπρίζουν τὰ
 | μαλλιά μου.

ΜΙΑΤΩΝ ΒΙΤΑΛΗΣ

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ
ΜΙΑ ΕΥΦΥΗΣ ΘΕΩΡΙΑ

Τὸ ἀνθρώπινον γένος οὐδὲν σχεδὸν ὑποπτεύει περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης, ἢν ὀφείλει τῇ σελήνῃ.

«Ἐάν αὕτη δὲν ἀπεσπᾶτο ἐν καιρῷ ἀπὸ τοῦ πλανήτου μας, λέγει ὁ Pickering εἰς τὸ «Harper's Magazine» ἡ γήινη σφαῖρα θὰ ἦτο ὁλόκληρος κεκαλυμμένη ὑπὸ στρώματος ὕδατος καὶ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ κατοικῆται εἰμὴ μόνον ὑπὸ ἰχθύων· ἐάν αὕτη ἦτο ὀλίγον μεγαλύτερα, αἱ ἡπειροὶ θὰ εἶχον ὑποστῆ καταπληκτικὴν ἐλαττώσιν καὶ θὰ ἦσαν πολὺ μικραὶ πρὸς διατροφὴν τοῦ ἐπ' αὐτῶν κατοικοῦντος κόσμου».

Ἐν ἄλλοις λόγοις, ἐάν ἡ σελήνη δὲν ὑπῆρχε, θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ τὴν πλάσωμεν ἡμεῖς. Ἀντὶ νὰ λατρεύωσι τὸν ἥλιον, οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ τῆς Περσίας ἔπρεπε νὰ λατρεύωσι ἕν πλέον ὀφέλιμον ἄστρον, οὗ αἱ εὐεργεσίαι δὲν εἶναι φανεραὶ καὶ μόνον ὑπὸ τῶν μεγάλων τῆς ἐπιστήμης ὑπολογισμῶν δύνανται νὰ ἀποκαλυφθῶσιν.

Ὅπως φανερὰς καταστάσῃ τὰς ὑπηρεσίας, ἅς τῷ ἡμετέρῳ πλανήτη ὁ δορυφόρος του παρέσχε, ὁ Pickering καθηγητῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς πόλεως Harvard, ἔκαμε τὴν ἱστορίαν τῆς σελήνης ἀφ' οὗτοῦ ὑπάρχει ὡς ἄστρον ἀνεξάρτητον.

Κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ σοφοῦ τοῦ «Harper's Magazine» συνεργάτου ὑποδειχθέν σύστημα, ἡ σελήνη θὰ ἀπεσπᾶσθαι τῆς γῆς καθ' ἣν περίοδον ὁ φλοιὸς τῆς σφαίρας ἤρξατο στερεοποιούμενος.

«Πιθανὸν εἶναι, λέγει ὁ Pickering, ὅτι αἱ ἐλαφρὰ ἕλαι αἱ χρησιμεύσασαι πρὸς σχηματισμὸν τῆς σελήνης, προέρχονται ἐξ ἀφαιρέσεως διανεμηθείσης ὁμοιομόρφως ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τῶν συνιστάσων τὰς ἡμετέρας ἡπείρους ἐλαφρῶν ὑλῶν. Τὸ πιθανώτερον συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἡ ἀποσπασθεῖσα τοῦ πλανήτου μας οὐσία προκύπτει ἀποκλειστικῶς ἐκ τινος τοῦ γήινου φλοιοῦ τμήματος, οὗ ἡ θέσις σήμερον καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

«Ὅτε ὁ φλοιὸς τῆς σφαίρας ἤρξατο ὑψούμενος ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὠκεανοῦ εἰς τὰ περίξ τοῦ σημείου ἐνθα νῦν αἱ νῆσοι τῆς Νέας Ζηλανδίας κείνται, ἡ ὑπὸ τῆς περιστροφῆς τῆς γῆς ἀναπτυχθεῖσα κεντρόφυξ δύναμις ἐπροξέννησε εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς σφαίρας μίαν διάρρηξιν, ἥτις κατέστη ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός. Καθ' ὅσον τὸ ῥῆγμα τοῦτο πύρυνετο, ἡ πίεσις καθίστατο τόσον ἰσχυρὰ ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων πλευρῶν ὥστε τμήμα σχεδὸν κυκλικὸν ἀναπαριστῶν περίπου τὰ 3/4 τῆς γήινης ἐπιφανείας ἀπεσπᾶσθαι τοῦ πλανήτου καὶ ἐσχημάτισεν εἴτα τὴν σελήνην».

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶναι εὐφύης καὶ ἐξηγεῖ κατὰ πιθανὸν τρόπον τὴν ὑπαρξίν τῶν 2 θαλασσῶν καὶ τῶν 2 ἡπείρων, ἀλλὰ δὲν ἀνῆκει ἡμῖν ἡ ἐξέτασις ἀν αὕτη στηρίζεται ἐπὶ ἐξόχως ἐπιστημονικῶν ἀποδείξεων. Θὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς τὸ νὰ ὑποδείξωμεν τὰ 2 εἶδη τῶν ὑπὸ τοῦ Pickering προταθεισῶν πρὸς στηρίξιν τῆς θεωρίας του ἀποδείξεων.

«Σημειώσωμεν, κατὰ πρόωτον, λέγει ὅτι αἱ ἄκται τοῦ Εἰρηνικοῦ φέρουσι γενικῶς ἄλυσιν ἡφαιστειῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἢ πρὸ μικροῦ σδυσθέντων, ἥτις σχηματίζει καμπύλην σχεδὸν πάντοτε τὰ κυρτὰ στρέφουσιν πρὸς τὸν ὠκεανόν. Αἱ ἄκται τοῦ Ἀτλαντικοῦ, τουναντίον, εἶναι χαμηλαί, σπανίως ἡφαιστειώδεις καὶ ὅτε κοίλαι, ὅτε κυρταί. Ἡ μόνη ἄλυσις ἡφαιστειῶν, ἥτις σχηματίζει καμπύλην κυρτὴν ἐπὶ τῶν ἄκτων τοῦ ὠκεανοῦ τοῦτου εὐρίσκεται εἰς τὰς Μικρὰς Ἀντίλλας. Ὡσαύτως εἶναι τὸ μόνον σημεῖον, ὅπου αἱ δύο ἀντίθετοι ἄκται τοῦ Ἀτλαντικοῦ δὲν συναρμολογοῦνται. Πανταχοῦ ἄλλου, εἶναι εὐκόλον νὰ ἀνασυστήσωμεν τὴν γραμμὴν τοῦ ῥήγματος. Πολὺ λοιπὸν δυνατόν εἶναι, ἐν χώρᾳ τῶν Ἀντιλλῶν, ἡ γῆ νὰ ἔχασε ἐν μικρὸν τμήμα τῆς ἐπ' ὀφέλειά τῆς σελήνης».

Εἰς τὰς σκέψεις ταύτας τὰς ἐξαχθείσας ἐκ τῆς μορφῆς τῶν ἄκτων τῶν 2 ὠκεανῶν, προστίθενται αἱ ἀποδείξεις, αἵτινες κατὰ τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Harvard, θὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς μελέτης τῶν ἡφαιστειῶν τῶν νήσων Hawaī.

Προδίδεται ὅτι τὰ συμπεράσματα τοῦ Pickering θὰ δώσωσιν ἀφορμὴν εἰς ζωγράφους συζητήσεως καὶ ἀντιλογίας, ἀλλ' ἡμεῖς φυλαττόμενοι τοῦ νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὰς τεχνικὰς δυσκολίας προβλήματος τοιοῦτου ἐνόδιαφέροντος, ὀφείλομεν νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι αἱ ἰδέαι τοῦ σοφοῦ ἀμερικανοῦ εἶναι νέαι καὶ τολμηραί. Παρέχουσι εὐφύα

ἐξηγήσιν τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἱστορίας τοῦ ἡμετέρου πλανήτου. Μία διάρρηξις τοῦ πλανήτου ἔδωσε γένεσιν εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, μέρος τοῦ γήινου φλοιοῦ, παρασυρθὲν ὑπὸ τῆς κεντρόφυγος δυνάμεως ἐχρησίμευσε πρὸς σχηματισμὸν τῆς σελήνης καὶ ἄφησε κενὸν διὰ τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, οὗ αἱ ἄκται ἔχουσιν σχῆμα ὡς νὰ ἐκόπησαν δι' ἐργαλείου. Τέλος, ἀρχαῖον δεῖγμα τοῦ γήινου φλοιοῦ, οἷος ἦτο πρὶν χωρισθῆ ὁ πλανήτης τοῦ δορυφόρου του, θὰ διετηρεῖτο εἰς τὸ Β. μέρος τῆς Ὠκεανίας καὶ θὰ ὀνομάζεται νῦν νῆσοι Hawaī.

G. K. G.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἄ οἰκογενειακὸς φίλος κ. Ρ. ἐρωτᾷ τὴν μικρὰν Λιλήν.

— Τι ἔχεις νὰ πῆς διὰ τὴν μιτομποιέρα ποῦ σοῦ ἔστειλα τὸ προῖ;
— Ὅτι εἶνε ἄδεια!

Μερικὰ εὐχάριστα ἀπρόδοπα.
— Νὰ εὖρης νομίματα εἰς τὸ θυλάκιον παιλοῦ καὶ λησιμονημένου γιλέκου σου.

— Νὰ σοῦ ἀναγγεῖλῃ ἡ πενθερά σου ὅτι πρόκειται νὰ ταξιδεῖσῃ.
— Νὰ σὲ εἰδοποιήσῃ ὁ νοικοκύρης σου ὅτι σοῦ κἀμνει ἔξωσι ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἐπλήρωσες οὔτε ἓνα ἐνοίκιον.

Κοινωνιστῆς καὶ χωρικός.
— Βλέπεις κύριε σοσιαλιστά, αὐτὴ ἡ μικρὰ οἰκία εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας μου.
— Δὲν σοῦ λέγω...Με ἐνδιαφέρεις ὡς ἐργάτης, ἀλλὰ σὲ ἀηδιάζω ὡς ἰδιοκτήτην.

Στρατιωτικὸν σχεδίασμα.
Ἄ οὐραγματάρχης Ραμολὶ εἰς τοὺς στρατιώτας του.
— Ὅταν διατάξω: «Συνάθροιστε» ὀφείλετε νὰ ριφθῆτε εἰς ἐμὲ, ὅπως κοράκια εἰς ἓνα ψωφίμι.

Ἄ Ζ. ..., ζητῶν θέσιν δημοσίαν λέγει μετὰ λύπης εἰς ἓνα φίλον του.
— Ἀδύνατον νὰ ἐβρεθῆ θέσις καὶ δ' ἐμέ.
— Καὶ ὅμως θὰ ἐδιάβασες εἰς τὰς θύρας πολλῶν πρακτορειῶν: «Ζητοῦνται ὑπάλληλοι καὶ τῶν δύο γενῶν.
— Μάλιστα δύο γενῶν, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ ἓνα.

Ἐνθουσιώδης τις ἐμπροσθεν εἰκόνας λέγει.

— Ἄ! διὰ νὰ ἔκαμνα αὐτό, θὰ ἔδιδα δέκα εἴτη τῆς ζωῆς μου.

— Πούφ!... λέγει ὁ σύντροφός του.
— Μὰ νὰ ἐξηγούμεθα... Δέκα εἴτη τῆς παρελθούσης μου ζωῆς.

Συζυγικοὶ συνομιλῶν, εἰς συναστροφὴν.
— Καὶ πότε φεύγεις ἐκ Παρισίων ἀγαπητέ μου;
— Δὲν εἰξεύρω ἀκόμη.
— Μπα!...
— Ὅχι, θὰ φύγω τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς τῆς γυναικὸς μου.

Εἰς τὸν φαρμακοποιόν, εἰς πελάτης διαπραγματεύεται:

— Πόσον τὸ φιαλίδιον;
— Εἴκοσι λεπτά, ἀλλ' ἐάν θέλετε τίποτε πράγματα μαζί, δὲν θὰ τὸ λογαριώσω.
— Θαυμάσια! Τότε δόσε μου ἓνα ἄδειο.

Συλλογισμοὶ τοῦ Βίβι.
Ἡ μαμὰ τοῦ δεικνύει ἓνα ὠραῖον καραγκιόζι καὶ τοῦ λέγει:

— Ὅταν θὰ μοῦ ἀπαγγεῖλῃς τὸν μῦθόν σου, θὰ σοῦ τὸν δώσω, ὄχι πρότερον.
— Εἶνε πολὺ δύσκολος λέγει ὁ μικρός.
— Τότε εἶνε δύσκολον νὰ σοῦ δώσω καὶ ἐγὼ τὸν καραγκιόζι.
— Εἶνε πολὺ δυσκολιώτερον εἰς ἐμὲ νὰ ἀπαγγεῖλω ἓνα μῦθον, ἐνῶ δὲν τὸν ἔμαθα, παρὰ εἰς σέ, νὰ μοῦ δώσης τὸν καραγκιόζι τώρα ἀφοῦ τὸν ἔχεις ἀγοράσει.

Εἰς ὑποψήφιον πρὸς παρασημοφόρησιν περιμένει τὴν ὑπουργικὴν ἀπόφασιν διὰ νὰ φύγῃ. Τὸν ζητοῦν
— Ποῦ θὰ ὑπάγεις;
Καὶ ἐκεῖνος μεθ' ὑπερηφανείας.
— Ἐάν εἶμαι παρασημοφορημένος εἰς τὸ βουνόν.
— Καὶ εἰς τὴν ἐναντίαν περιπτώσιν;
— Εἰς τὴν θάλασσαν....

Εἰς τὴν ἀεροθαλασσίαν.
— Ἐταί εἶνε λέγει ὁ κύριος Ξ., εὐρίσκεται εἰς τὴν θάλασσαν γιγαντιαῖος ὄγκος ἁλατος.
Μπαμπᾶ, ἐρωτᾷ ὁ μικρός, θὰ εὐρίσκεται λοιπὸν καὶ ὀλίγο πιπέρι;

Ἐπιστρέφοντες τῆς διανομῆς τῶν βραβείων, ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Τοῦτοῦ, ὁμιλοῦν περὶ τοῦ ἐκφωνηθέντος λόγου.
Ἄ Ο πατήρ τέλος ἀποφαίνεται.
— Πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἦτο πολὺ δχληρὸς αὐτὸς ὁ καθηγητής.
Καὶ ὁ Τοῦτος ὅστις ἐπρόσεξεν ἀνεφώνησε:

— Καί τί θά εἶπω ἐγώ, ὅσους τὸν ἔχω εἰς τὴν πλάτην μου ὄλο τὸ ἔτος ;

Πλούσιος ἰδιοκτῆτης, ἐπισκεπτόμενος τοὺς σταύλους του εὗρσκει τὸ μικρὸν ἀγόρι τοῦ ἀμαξηλάτου του τὸ ἵποτον παίξει μετὰ τῶν συμμαθητῶν του.

— Ξέρεις ποῖος εἶμαι ; ἐρωτᾷ εἰς τὸ παιδίον τὸ ὄλοτον δὲν εἶχεν ἴδην τὸν κύριον.

— Ὁ γαί λέγει τοῦτο, εἶσθε ὁ κύριος ὅστις ἀνιβαίνει εἰς τὴν ἄμαξαν τοῦ μπαμπᾶ !

Ὁ πατήρ τοῦ Τοῦτοῦ εἰς τὸν υἱόν του.

— Γνωρίζεις, ὁ κύριος ὅστις θά ἐπισκεπτήσῃ εἰς τὴν δικτυμὴν τῶν βραβείων σου, εἶνε ἕνας μεγάλος κύριος. Ἦτο μαθητὴς τοῦ Λυκείου.

Καὶ ὁ Τοῦτος μετ' εὐχαριστήσεως ὄχι δημοκρατικῆς.

— Ναὶ τὸ εἰξεύρω εἶνε ἀκόμη τὸ ὄνομά του γραμμένον εἰς τὸν πάγκον τῆς φυλακῆς.

Χρήσιμος πληροφορία.

— Ἡθέλῃσα νὰ συμβουλευθῶ διὰ τὴν θερμοκρασίαν ἕνα σοφὸν μετεωρολόγον.

— Λοιπὸν ;

— Μοῦ εἶπερ οὐ ἔκαμε ζέστη !

Ἡ κυρία Ζ. περιγράφει τὸν σύζυγόν της εἰς κάποιον κύριον.

— Δὲν εἶνε ὄρατος, ἀλλὰ εἶνε εὐάρεστος, ξανθός, με ὀφθαλμοὺς εὐθύμους... Τέλος ἔχει ὄραιότητα τοῦ διαβόλου.

Καὶ ὁ κύριος ἀπαντᾷ :

— Ὡστε δὲν τοῦ λείπουν παρὰ τὰ κέρατα ;

Δικάζουν μίαν ἀπαγωγήν.

Ὁ πρόεδρος ζητεῖ μερικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὸν κατηγορούμενον ρουτικόν.

— Πῶς ἀπήγαγεν τὴν ῥέαν αὐτὴν κόρην ;

Ὁ ρουτικὸς μετὰ θρασυτήτος.

— Διὰ θαλάσσης !

ΤΟ ΦΙΛΙ ΣΟΥ

Ὅταν τὰ χεῖρά σου θερμά
στὰ χεῖρά μου σιμώνης
καί μ' ἕνα μόνο σου φιλί
στὸν οὐρανὸ μέ ὑψώνης

— 3 — 8 —

Ὑπαρξί νέα αἰσθάνομαι,
καὶ κόσμῳ νέῳ γνωρίζω
Ἄγγέλους καὶ παράδεισῳ
μὲ τὸ φιλί ἀντικρύζω

— 3 — 8 —

Εὐτυχισμένος θά ἦμουνα
εὐθὺς νὰ ξεψυχήσω
κ' ἔτσι μὲ 'κεῖνο τὸ φιλί
ὄλο κόσμῳ νὰ κερδίσω

ἈΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

16 Μαγικὴ Εἰκὼν

Ἀπὸς ὁ κύριος μετὰ κατὰ συνήθειαν καὶ κατόπιν σπᾶει τὸ κεφάλι του διὰ τὰ εὐρη πόσες θιάδες ἐξηφανίσθησαν εἰς τὰ ἄδυτα τῆς κοιλίας του.

Παρακαλοῦνται οἱ φιλεύσπλαγχοι λῦται μας νὰ τὸν σώσουν ἀνευρίσκοντες τὸν φοβερὸν ἀριθμὸν.

17. Αἶνιγμα

Τὸ πρῶτον εἶνε πόλις
ἐνδοδος κ' ἀρχαία
Τὸ δεύτερόν μου θ' αὐρῆς
εἰς τὰ κεφαλαῖα
Τὸ τρίτον εἶνε μιὰ
γνωστὴ ἀττανουμία

Τὸ τελευταῖον πρέπει νὰ ἐκλέξῃς
ἀπ' τὰς πολλὰς ἀφηρημένας λέξεις
Καὶ τέλος ὄλ' αὐτὰ ἅμα κολλήσῃς
μιὰ πόλι ἐλληνικὴ θὰ σχηματίσῃς.

Τῆς φρασίας δ' ὀδὴν τελειωσάσης
κ' ἐγὼ καὶ σὺ θὰ ἤσυχάσῃς.

18. Γροῦθος

* Ἡ Τέχνη τοῦ 1 Β' Ἰῶ μηχανὴ 111 γαί Ψ Χ

19. Φύρον — Μίγδον

Σενοθικ = Λοστός

ΚΙΣ ΣΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

2ου ΤΕΥΧΟΥΣ

6. Βομβάνη. — 7. Ὁ Ἐπίσκοπος ἦτο σοφός
8 — Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — 9. Τὸ Κράτος
κινδυνεύει.

Αὐταὶ Σπ. Λευκίτης ἐξ Ἀθηνῶν 2, Ρ.
Παντελάκης ἐξ Ἀθηνῶν 1, Αλκ. Κυρίκου ἐκ
Πειραιῶς 3, Ἀγαπίτης Βασιλεὺς ἐκ Πατρῶν
4, Μαρίκα Φιλιππίδου ἐκ Πειραιῶς 4, Πρά-
σσο περισιέρι ἐξ Ἀθηνῶν 3, Π. Θωμόπουλος
ἐκ Σύρου 1, Μαῦρος Κύνκος ἐκ Σύρου 2.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ